

**Прикарпатський національний університет імені В. Стефаника
Інститут історії, політології і міжнародних відносин
Кафедра етнології і археології**

Дрогобицька Оксана Ярославівна

ЛЕКЦІЇ ДО КУРСУ

**«ПОВСЯКДЕННЕ ЖИТТЯ ГАЛИЦЬКОЇ ІНТЕЛІГЕНЦІЇ
(ДРУГА ПОЛОВИНА ХІХ – 30-ТІ РР. ХХ СТ.)»**

Івано-Франківськ – 2014

Лекція 1

ПРЕДМЕТ, ЗАВДАННЯ І ДЖЕРЕЛА КУРСУ.

ГАЛИЦЬКА ІНТЕЛІГЕНЦІЯ ЯК НАЦІОНАЛЬНИЙ ФЕНОМЕН.

1. Предмет і завдання курсу.
2. Джерела вивчення повсякденного життя української інтелігенції в Галичині у другій половині XIX – 30-х рр. XX ст.
3. Галицька інтелігенція як національний феномен.

Мета лекції: з'ясувати предмет і завдання курсу «Повсякденне життя галицької інтелігенції (друга половина XIX – 30-ті роки XX ст.)», дати об'єктивну характеристику галицької інтелігенції як національному феномену.

Вступ: Проблема інтелігенції як найбільш освіченої верстви, покликаної очолити націю на шляху суспільно-політичних, соціально-економічних і культурних перетворень, завжди стояла у центрі наукових зацікавлень істориків, політологів, філософів. Свідченням цьому є численні дискусії щодо базових критеріїв, на підставі яких можна говорити про приналежність тієї чи іншої особи до даної соціальної групи. Однак, будь-які спроби сформулювати універсальне визначення залишаються безрезультатними. На сьогодні існує понад 300 трактувань і всі вони певною мірою відбивають основні сутнісні характеристики цього феномену. Таке розмаїття поглядів все частіше приводить дослідників до висновків, що інтелігенція була і досі залишається досить аморфним явищем. З огляду на усю складність і невичерпність дискусії стосовно наведеного питання, цінною, на нашу думку, є спроба виокремлення основних рис повсякденного побуту української інтелігентної верстви в Галичині наприкінці XIX ст. – 30-х років XX ст.

1. Предмет і завдання курсу.

Предмет курсу – особливості побуту української інтелігенції у Галичині, а саме її духовної (режим дня і способи проведення дозвілля, родинні та календарні свята, громадське життя, сім'я) та матеріальної (одяг, система харчування, житло) культури.

Об'єктом вивчення є безпосередньо представники галицької інтелігенції другої половини XIX – 30-х років XX ст.

Завдання:

- визначення соціальних джерел, шляхів та обставин формування інтелігенції;
- характеристика кількісних і якісних параметрів інтелігентної верстви, відображення специфіки її професійної структури;
- аналіз матеріального становища священиків, учителів, лікарів, а також факторів, що на нього впливали;
- дослідження особливостей духовної культури інтелігенції, її внеску у процес формування національної свідомості селян;
- розкриття основних елементів матеріального побуту інтелігентної верстви, вплив європейських модернізаційних процесів.

2. Джерела вивчення повсякденного життя української інтелігенції в Галичині у другій половині XIX – 30-х рр. XX ст.

За формою фіксації інформації джерела до вивчення курсу «Повсякденне життя галицької інтелігенції (друга половина XIX – 30-ті рр. XX ст.)» можна віднести до наступних типів:

- писемні,
- речові,
- фотодокументи,
- усні (польові дослідження).

Найбільшу групу у названому переліку становлять писемні джерела. Серед них виділяємо:

1) офіційні матеріали (донесення органів внутрішніх справ і державних установ, статистика, розпорядження шкільної і церковної влади, документи громадських організацій);

2) етнографічні записи, здійснені представниками сільської інтелігенції;

3) матеріали приватного походження: а) особисте листування; б) мемуарні джерела (спогади, автобіографії);

4) періодика;

5) тогочасна художня література.

Цікаві матеріали містяться у краєзнавчих музеях Івано-Франківської та Тернопільської областей, Музеї народної архітектури і побуту у Львові, Музеї народного мистецтва Гуцульщини та Покуття імені Й. Кобринського (м. Коломия Івано-Франківської області), Історико-меморіальному музеї Степана Бандери у с. Старий Угринів Калуського району Івано-Франківської області, Літературно-меморіальному музеї Василя Стефаника і кімнати-музеї Івана Федорака (Івана Садового) у с. Русів Снятинського району Івано-Франківської області, Музеї Марійки Підгірянки (с. Білі Ослави Надвірнянського району Івано-Франківської області), Музеї освіти Прикарпаття (м. Івано-Франківськ).

Загалом із усього масиву джерел за рівнем інформативності на перше місце висуваємо спогади та автобіографії. Вони, хоча і містять елементи суб'єктивізму, однак є безпосереднім відображенням життя їх авторів.

3. Галицька інтелігенція як національний феномен.

Важливим для вивчення нашої проблеми є з'ясування суті самого слова „інтелігенція”. Згідно загальнопринятих визначень інтелігенція (від лат. *intelligens* – обізнаний, думаючий, розуміючий, розумний) – це соціальний прошарок суспільства, професійно зайнятий розумовою, висококваліфікованою, творчою працею, розвитком та поширенням культури. На жаль, зазвичай останні характеристики ігноруються і під

інтелігенцією розуміють просто сукупність освічених людей з активною суспільною позицією.

Узагальнення спектру підходів щодо розуміння поняття „інтелігенція” дають підстави вести мову про існування двох принципово відмінних трактувань цього феномену:

- соціологічного (визначення інтелігенції як особливої соціальної групи у структурі суспільства, при якому велика увага відводиться наявності спеціальної кваліфікаційної сертифікації, тобто здобутій освіті);
- культурологічного (пояснення інтелігентності на основі позитивного етичного критерію, соціальної і моральної значимості особистості).

На нашу думку, при дослідженні галицької інтелігенції слід виходити із єдності соціального і культурно-особистісного аспектів. Тобто із уявлень про інтелігенцію як соціокультурну спільність із властивими їй законами розвитку і функціонування. Однак, поряд з цим надаємо перевагу розумінню даного соціального прошарку як культурного феномену, унікальної верстви, що на тих чи інших етапах історичного розвитку виступає не тільки творцем, але і носієм культури.

З огляду на специфіку досліджуваного періоду, не слід брати вищу чи середню професійну освіту за основний показник приналежності до інтелігенції. У такий спосіб ми автоматично відкидаємо усіх суб'єктів, які з тих чи інших причин не змогли одержати документальне підтвердження своїх знань. Адже непоодинокими були випадки, коли студенти залишали навчання в університеті і йшли працювати на село. Тут доречним є приклад відомого письменника, „майстра психологічної новели” з життя галицького селянства В. Стефаника, який після кількох років навчання залишив медичний факультет Краківського університету і повернувся у рідне с. Русів Снятинського повіту на Станіславщині. Аналогічні факти відобразились і в художній літературі, зокрема у п'есі І. Франка „Учитель”. Один із героїв твору учитель Іван Хоростіль із патріотичних

міркувань покинув студії на юридичному факультеті і пішов працювати на село.

Інтелегенція, крім завдань зумовлених специфікою професійної діяльності, була покликана виконувати:

- культурологічну,
- комунікативну,
- освітньо-виховну
- світоглядну функції.

Окремі уявлення про інтелігенцію дозволяють скласти спогади священика О. Пристая. Вони відображають специфіку галицького соціуму кінця XIX – початку XX ст., коли за умов малочисельності і недорозвиненості внутрішньої структури української еліти, до неї подекуди відносили студентів і учнів старших класів гімназії. Зокрема автор підкреслює: „У шляхотно уроджених поляків мого часу, людина ставала чоловіком доперва, від „графа” а у галицької інтелігенції зачинилися люде рахувати доперва, від гімназіяльного суплента, концепіента, адвоацконого, чи нотаріяльного, практиканта лікарського у яким шпитали, адіюнкта податкового, капітана, у войсковім стані, а в українській суспільности, де було дуже мало сьвіцької інтелігенції, зачали ся рахувати з питомцем (студентом духовної семінарії – авт.) з четвертого року”.

Не менш цінними з точки зору дослідження тогочасного суспільства є міркування О. Пристая стосовно різних груп інтелігенції. Поряд із духовенством, вчительством, державними урядовцями, він виділяє „нижчу” чи „сурдутову” (від загальноживаної у Галичині назви костюма) інтелігенцію, до якої зараховує: лісничих, писарів, листоношів, судових виконавців, працівників залізниці, сторожів, а також дяків. Ці категорії працівників практично не вписуються у рамки модерних уявлень про освічену верству, що зайвий раз підтверджує тезу про неприпустимість застосування сучасних штампів до означеного періоду і навпаки.

Особливу зацікавленість у наведеному переліку викликає така соціальна група як дяки. Відомий діаспорний історик І. – П. Химка для характеристики дяківського стану вживає термін „напівінтелігенція”. На його думку, дяки склали важливий проміжний прошарок між селянством і місцевою елітою. Вони часто виступали активістами читалень, сільськими писарями, агентами кредитних спілок, диригентами хорів і, що не менш важливо, не були так культурно і кастово віддалені від селян як священники.

При аналізі соціальної структури Галичини поряд із поняттям інтелігенція не рідко вживається поняття напівінтелігенція. У більшості випадків напівінтелігенція – це дяки та особи, які з об’єктивних причин не закінчили університетське навчання. Із зовсім іншим трактуванням даного феномену зустрічаємось у дослідженні І. Лисяка-Рудницького. „Виродження та відродження інтелігенції”. У розумінні І. Лисяка-Рудницького напівінтелігент – це „людина із „панськими” претенсіями без етосу інтелігентської кляси”, в якій переважає прагнення до наживи, побутовий матеріалізм.

Висновки:

Незважаючи інколи на досить неоднозначне ставлення громадськості, на різних відтинках історії галицька інтелігенція завжди виступала ідейним лідером і натхненником у боротьбі за державність українського народу. Особливо важливу роль відігравала вона у суспільно-політичному, освітньому і господарському житті галицького села другої половини ХІХ – 30-х рр. ХХ ст. З огляду на це, вивчення побуту представників даної соціальної верстви не тільки дозволить заповнити чергову «білу пляму» в історії нашого регіону, а й сприятиме формуванню патріотичних почуттів у молоді.

Література:

- Дрогобицька О. Традиція і модерн: Побут української сільської інтелігенції Галичини (кінець XIX – 30-ті рр. XX ст.). – Івано-Франківськ: Симфонія форте, 2014. – 540 с.
- Баран О. (Дрогобицька О.) Галицька сільська інтелігенція як культурний феномен (перша половина XX ст.) // Україна соборна: Зб. наук. статей. – Київ, 2005. – Вип. 2. – Ч. II. – С. 263–271.
- Баран О. (Дрогобицька О.) Українська сільська інтелігенція Галичини (кінець XIX ст. – 1939 р.): спроби ідентифікації // Галичина. – 2005. – № 11. – С. 307–313.
- Баран О. (Дрогобицька О.) Культура і побут української сільської інтелігенції Галичини (кінець XIX ст. – 1939 р.). Автореф. дис. канд. істор. наук: 07.00.05 / Прикарпатський національний університет імені В. Стефаника. – Івано-Франківськ, 2007. – 20 с
- Медик Х. Микроистория // THESIS. Теория и история экономических и социальных институтов и систем. – Т. II. – Вып. 4. – С. 193–202.
- Мисак Н. Українська інтелігенція Галичини напередодні Першої світової війни: соціальне походження // Військово-науковий вісник. – Львів: ЛВІ, 2005. – Вип. 7. – С. 191–202.
- Пушкарева Н. Предмет и методы изучения “истории повседневности” // Этнографическое обозрение. – 2004. – № 5. – С. 3–29.

Питання для самоконтролю:

1. Дайте визначення поняття інтелігенція».
2. Які джерела з вивчення побуту галицької інтелігенції другої половини XIX – 30-х років XX ст. є найбільш інформативними?
3. Чи можна віднести до інтелігенції таку соціальну категорію як дяки?

Лекція 2

ДЖЕРЕЛА І ШЛЯХИ ФОРМУВАННЯ ІНТЕЛІГЕНЦІЇ В ГАЛИЧИНІ

1. Роль священничих та вчительських родин у процесі формування галицької інтелігенції.
2. Вихідці із селян в середовищі місцевої інтелігенції.
3. Другорядні джерела становлення інтелігенції в Галичині наприкінці XIX – 30-х рр. XX ст.

Мета лекції: подати студентам відомості про джерела і шляхи формування інтелігенції у Галичині, навчити визначати основні і другорядні джерела поповнення інтелектуальної еліти краю, аналізувати фактори, які впливали на цей процес.

Вступ: Питання способів формування української інтелігенції Галичини досі залишається малодослідженим. Виняток становлять праці львівського історика Наталії Мисак, присвячені вивченню соціального походження галицької інтелігенції наприкінці XIX – початку XX ст.

1. Роль священничих та вчительських родин у процесі формування галицької інтелігенції.

До 1939 р. існувало п'ять головних джерел становлення національної еліти: сім'ї священнослужителів, учителів, селян, а також службовців і працівників вільних професій (адвокатів, лікарів, інженерів та ін.).

Більшу частину інтелігенції Галичини становили вихідці з сільської місцевості. Така ситуація була закономірним наслідком професійної диспропорції у структурі галицького соціуму. За підрахунками В'ячеслава Будзиновського станом на 1890 р. у Галичині не було жодного світського інтелігента, який би не народився в священничій чи селянській родині. У

наступні два десятиліття принаймні половина української інтелектуальної еліти формувалась із середовища селян.

Протягом тривалого часу єдиною освіченою верствою, а відтак і головним джерелом становлення інтелігенції в Галичині залишалися сім'ї греко-католицького кліру. Як писав І. Франко, “говорити про інтелігенцію перед скасуванням панщини у нас, то значить говорити про духовенство, бо ніякої другої інтелігенції в нас не було”.

Духовенство, як провідна соціальна верства на селі, мало давні традиції. Воно вирізнялося “вищим” походженням, адже багато служителів культу були синами священиків, окремі з них виводили свій рід від шляхти. До шляхетсько-священицьких родів належали Барвінські, Бачинські, Вербицькі, Витвицькі, Головацькі, Гординські, Добрянські, Крушельницькі, Матковські, Яворські та ін. Учений з діаспори Ісидор Сохоцький серед нащадків шляхетських родів назвав 68 родин духовенства, зауважуючи при цьому, що такий перелік є неповним.

На відміну від душпастирів, вчителі походили з нижчих верств, головним чином селянства. Через низький рівень матеріального забезпечення педагогів багато хто розглядав роботу в школі лише як тимчасовий заробіток перед переходом на працю поштового чи податкового службовця.

Натомість у сім'ях духовенства сильними були традиції наступності поколінь, коли сан передавався від батька до сина. Це сприяло своєрідній стратифікації священицького стану, наданню йому характеру, подібного до шляхетського чи дворянського.

Священики намагались одержати парафію неподалік від місця душпастирювання своїх родичів. У такий спосіб формувались цілі території, де настоятелями церков були представники одного того самого роду. Наприклад, члени роду Бурачинських тримали в своєму посіданні парафію Криворівня Косівського повіту понад 100 років. Творення територіальних родинних структур відбувалося порівняно легко в першій

половині ХІХ ст. (особливо після епідемії холери 1831 р.), коли було багато вакантних посад, і значно ускладнилось у другій половині цього ж століття.

До кінця ХІХ ст. діти служителів культу поповнювали переважно ряди греко-католицького кліру. Цю закономірність можна проілюструвати на прикладі окремих родів. Із восьми дітей о. Юліана Тарнавського із с. Ясенів Бродівського повіту п'ять синів стали священиками, двоє доньок – дружинами душпастирів і тільки одна дочка вийшла заміж за вчителя. А із десяти дітей пароха с. Козівка Тернопільського повіту Дмитрія Білінського шість синів обрали духовний сан і чотири доньки стали дружинами священиків, їхні ж діти, зі свого боку, теж пішли шляхом своїх батьків.

Та не слід зараховувати духовенство до цілком замкнених соціальних структур, адже воно поповнювалося й вихідцями із селян, так само як молоде покоління із священичих сімей нерідко обирало світські професії. Таким чином, через систему творення розгалужених родинних зв'язків та адміністрування парафій священичі родини сприяли збереженню традицій душпастирства всередині однієї сім'ї. Водночас вони протягом тривалого часу “постачали кадри” не тільки для формування власне греко-католицького духовенства, але й світської інтелігенції.

Частка вихідців із сімей вчительства у структурі української освіченої верстви наприкінці ХІХ – початку ХХ ст. становила близько 8 %. Такі на перший погляд низькі показники були зумовлені перш за все складним матеріальним становищем працівників педагогічної сфери, а відтак і невеликими можливостями стосовно забезпечення навчання власних дітей.

2. Вихідці із селян в середовищі місцевої інтелігенції.

Не менш важливим джерелом становлення освіченої верстви до 20-х років ХХ ст. були селянські сім'ї.

Наприкінці XIX ст. намітився значний вплив дітей селян до середніх і вищих шкіл. Наприклад, у 1910 р. із 305 учнів Станіславської гімназії 169 походили із селянських, 30 – священичих, 9 – учительських родин, решту склали діти урядовців, ремісників та інших соціальних груп.

Підрахунки львівської дослідниці Наталії Мисак, яка провела аналіз студентського складу Львівського університету за 1890 – 1914 рр., підтверджують тенденцію до збільшення частки селянських дітей серед слухачів вузу із 14,1 % до 44,5 %. Натомість у зазначений період кількість вихідців із сімей духовенства зменшилась із 36,5 % до 18,3 %.

Далеко не кожному вдавалось завершити навчання. У 1894 – 1895 шкільному році із 943 учнів усіх галицьких гімназій випускний іспит склали лише 656. Однак такий стан речей зумовлювався не байдужістю молоді до освіти, а політикою шкільних властей, дискримінаційним ставленням багатьох педагогів до учнів української національності. Не останню роль відігравав і матеріальний чинник: неспроможність багатьох родин забезпечити навчання гімназиста протягом тривалого періоду .

У 30-х роках XX ст. ситуація з освітою дітей із незаможних прошарків ще більше ускладнилася. На території Львівського шкільного округу, який охоплював три східногалицькі воєводства (Львівське, Станіславське і Тернопільське), налічувалося 768 шкіл третього ступеня, що складало 13 % від загальної кількості навчальних закладів такого типу.

Внаслідок цього в 1931 – 1932 рр. із 409 учнів Львівської академічної гімназії тільки 9 були дітьми селян, тоді як напередодні Першої світової війни частка представників цієї соціальної категорії у даному навчальному закладі складала 53,3 %. Наведені показники переконливо свідчать про зменшення впливу кадрів із селянських сімей у міжвоєнний період.

Трохи кращою була ситуація у приватних навчальних закладах педагогічного товариства “Рідна школа”. Тут у 1936 – 1937 рр. серед учнів налічувалось 37 % дітей селян, 23 % урядовців, 10 % священиків, 9 %

ремісників, 7 % приватних службовців, 4 % представників вільних професій, 3 % робітників, 2 % купців, 5 % інших.

Зменшення частки сільських дітей серед учнів гімназій зумовлювалося не тільки перешкодами при вступі до цих навчальних закладів, а й погіршенням матеріального становища селянства у міжвоєнний період. Якщо до Першої світової війни селянин міг утримувати у гімназії одного чи двох синів, то в 20-х – 30-х рр. ХХ ст. навчання дитини залишалось доступним кожному третьому чи четвертому господарю.

Роль сільської родини як одного із джерел формування української інтелігенції, таким чином, постійно змінювалась. Якщо на рубежі ХІХ – ХХ ст. спостерігалось зростання її представників серед учнів гімназій і вищих шкіл, то у міжвоєнний період цей процес не тільки припинився, а й зазнав регресивних проявів. Причиною такого явища стали дискримінаційна політика польської влади, спрямована на унеможливлення поповнення освіченої верстви за рахунок соціальних низів, і погіршення матеріального становища селян.

3. Другорядні джерела становлення інтелігенції в Галичині наприкінці ХІХ – 30-х рр. ХХ ст.

Нестабільною в структурі інтелігенції була частка вихідців із сімей державних службовців. Наприкінці ХІХ – початку ХХ ст. вона становила близько 10 %. Однак тенденція до зменшення цього показника серед даної категорії працівників, на відміну від селянства, намітилась уже до Першої світової війни. Скажімо, частка студентів-юристів Львівського університету, які походили з родин службовців, у 1890 р. становила 16,8 %, а в 1913 р. – тільки 8,3 %. За цей же час на філософському факультеті кількість таких дітей скоротилася втричі: із 33,3% до 11,1 %.

У міжвоєнний період служба в урядових установах для українців практично була закритою, що сприяло зменшенню ролі цієї соціальної групи в формуванні галицької інтелігенції. Внаслідок дискримінаційної

політики у сфері розподілу державних посад частка греко-католиків в адміністративному апараті всієї Польщі складала тільки 5,4 %, натомість римо-католиків – 86,8 %. Такі дані свідчать про поступове зменшення ваги державних службовців української національності у структурі галицького соціуму, з чого закономірно напрашується висновок про зниження представництва цієї категорії серед гімназистів і студентів.

Сім'ї представників вільних професій, безперечно, постачали кадри для поповнення інтелігентного прошарку, однак через свою малочисельність вони об'єктивно не могли відіграти суттєву роль в означеному процесі. Зокрема, серед студентів Львівського університету середній показник вихідців із цих родин за 1890 – 1914 рр. зберігався на рівні 2,2 %, а серед учнів Львівської академічної гімназії – 1 %.

Українська інтелігенція Галичини формувалась не тільки із названих вище соціальних груп. Її кількісне зростання відбувалось за рахунок осіб, які внаслідок дискримінаційної політики польської влади не могли знайти роботу. За оцінками сучасників у 1932 р. налічувалося 6 тис. представників української освіченої верстви, яких не допускали до державних посад.

Становище інтелігенції погіршувалось через високий рівень безробіття в усій Польщі, спричинений світовою економічною кризою. Зокрема, у державі за 1928 – 1933 рр. тільки офіційно зареєстрований рівень безробіття серед розумових працівників зріс із 9,9 тис. до 52,3 тис. Давалася взнаки і недорозвиненість інфраструктури українського ринку праці, який не міг забезпечити роботою всіх кандидатів на посади.

За таких умов багато освічених українців пішло працювати в село. Вони реалізовували себе в організації самоосвітніх гуртків, курсів, значно прискоривши соціально-економічний і культурний розвиток провінції. У мережі кооперативних товариств знаходив роботу майже кожний сьомий – восьмий безробітний інтелігент.

Висновки:

Таким чином, частка різних соціальних груп у процесі формування української інтелігенції постійно змінювалась. На початкових етапах вирішальну роль відігравали родини духовенства і менше – селянства. Наприкінці XIX – початку XX ст. до навчальних закладів середнього і вищого типу суттєво зріс наплив вихідців із селян, внаслідок чого вони склали половину від загального числа українських гімназистів і студентів. Водночас діти інженерно-технічних і медичних працівників через малочисельність представників цих фахів не могли стати базою для кількісного зростання освіченого прошарку. Свій відбиток накладали і суспільно-політичні обставини. Зокрема, у міжвоєнний період політика недопущення українців до посад державних службовців призвела до зниження ролі представників цієї категорії у формуванні інтелігенції. Тоді ж відбулось суттєве скорочення студентів із соціальних низів, зумовлене загальним зубожінням селян і дискримінаційною політикою польської влади. Натомість з'явилася нова група в особі працівників кооперативної сфери, які активно долучались до соціально-економічної і культурно-освітньої розбудови галицького села.

Література:

- Дрогобицька О. Традиція і модерн: Побут української сільської інтелігенції Галичини (кінець XIX – 30-ті рр. XX ст.). – Івано-Франківськ: Симфонія форте, 2014. – 540 с.
- Баран О. (Дрогобицька О.) Джерела і шляхи формування української сільської інтелігенції у Галичині (кінець XIX ст. – 1939 р.) // Українознавчі студії. – 2007 – 2008. – № 8 – 9. – С. 423 – 432.
- Барвінський О. Споми́ни з мого життя / Упор. А. Шацька, О. Федорук; ред. Л. Винар, І. Гирич. – К.: Смолоскип, 2004. – 528 с.
- Грицак Я. Нарис історії України: формування модерної української нації XIX – XX ст. – К.: Генеза, 2000. – 360 с.

Мисак Н. Українська інтелігенція Галичини напередодні Першої світової війни: соціальне походження // Військово-науковий вісник. – Львів: ЛВІ, 2005. – Вип. 7. – С. 191 – 202.

Мисак Н. Українська інтелігенція Галичини наприкінці ХІХ – на початку ХХ ст.: соціально-професійний аспект: Автореф. дис... канд. істор. наук: 07.00.01/ Львівський національний університет ім. І. Франка. – Л., 2005. – 20 с.

Пеленський З. Між двома конечностями: Причинок до соціології українського національно-визвольного революційного руху в Західній Україні між обома світовими війнами // Євген Коновалець та його доба. – Мюнхен: Видання фундації ім. Євгена Коновальця, 1974. – С. 502 – 524.

Сохоцький І. Що дали греко-католицька Церква й духовенство українському народові. – Філадельфія, 1951. – 105 с.

Стоколос Н. Трансформація греко-католицизму в Австро-Угорській імперії // Людина і світ. – 2002. – № 4. – С. 21 – 29.

Терещенко Ю. Причини до історії галицького консерватизму // Вісник Київського державного лінгвістичного університету: Серія “Історія, економіка, філософія”. – 2000. – Вип. 4. – С. 11 – 67.

Франко І. Критичні письма о галицькій інтелігенції // Франко І. Зібрання творів у п'ятдесяти томах. – Т. 26. – К.: Наукова думка, 1980. – С. 74 – 93.

Шухевич С. Моє життя: Спогади. – Лондон: Видання Української видавничої спілки, 1991. – 619 с.

Himka J.-P. Galician Villagers and the Ukrainian National Movement in the Nineteenth Century. – Edmonton: CIUS, 1988. – 343 p.

Питання для самоконтролю:

1. Якою була частка вихідців із сімей вчительства у структурі української освіченої верстви наприкінці ХІХ – початку ХХ ст?
2. Якими були другорядні джерела формування інтелігенції у Галичині?
3. Охарактеризуйте роль селянської родини у формуванні галицької інтелігенції.

Лекція 3

СОЦІАЛЬНА СТРУКТУРА ІНТЕЛІГЕНЦІЇ: КІЛЬКІСНА І ЯКІСНА ХАРАКТЕРИСТИКА

1. Чисельність українських педагогів та священників в Галичині (кінець XIX– 30-х рр. XX ст.).
2. Представники вільних фахів (лікарі, адвокати).
3. Кількісна характеристика спеціалістів інженерно-технічної сфери.

Мета лекції: з'ясувати чисельність українських педагогів та священників в Галичині, а також частку представників вільних фахів та спеціалістів інженерно-технічної сфери у структурі галицької інтелігенції.

Вступ: Проблема формування власної інтелектуальної еліти, покликаної стояти на обороні традиційних цінностей і водночас створювати нові культурно-мистецькі надбання та визначні досягнення науки й техніки, завжди була актуальною для кожної нації і залишається такою ж сьогодні. Вивчення досвіду життєдіяльності інтелігентної верстви в минулому дозволить уникнути багатьох помилок при виробленні сучасної стратегії розвитку держави. З огляду на це, цінним, на наш погляд, видається звернення до кількісної і якісної характеристики української інтелігенції в Галичині наприкінці XIX –30-х років XX ст.

1. Чисельність українських педагогів та священників в Галичині (кінець XIX – 30-х рр. XX ст.).

Для комплексного дослідження проблеми повсякденного життя галицької інтелігенції насамперед необхідно визначити саму кількість представників інтелігенції у даному регіоні. За твердженнями С. Макарчука, на початку 20-х років XX ст. тільки 2,1% українського населення краю було зайняте у суспільній діяльності, освіті та культурі, тоді як серед поляків та євреїв цей показник становив відповідно 9,3 % і 7,8 %.

Досить багаточисельну групу інтелігенції складало учительство. В 1910р. воно становило понад 14 тис. осіб, близько 3 тис. з яких були українцями.

Паралельно проходили процеси фемінізації. Наприкінці XIX ст. на роботу до народних шкіл Галичини прибуло майже у 4 рази більше жінок, ніж мужчин. Характерно, що за темпами зростання жіноцтва у рядах представників цієї професії Галичина випереджала інші землі Австро-Угорської монархії. Учительська професія стала єдиною в інтелектуальній сфері, де було зайнято більше жінок, аніж чоловіків. Водночас існувала стійка тенденція до зменшення контингенту вчителів-українців.

Освітян переводили на інше місце праці навіть за ведення діловодства у кооперативі, головування у товаристві “Сільський господар”, організацію антиалкогольної кампанії чи заснування церковного хору.

У результаті подібної політики у школах Добромиля, Городка, Рави Руської, Рудок, Гусятина, Перемишлян, Зборова та інших повітових центрів не працював жодний українець. Станом на 1926 р. на території Львівської шкільної кураторії українське вчительство чисельно переважало тільки в одному Турківському повіті. До методів усунення національно свідомих учителів належали і передчасні переведення на пенсію.

Станом на 1914 р. у Львівській архієпархії, Перемишльській і Станіславській єпархіях зареєстровано 2250 служителів культу. Близько 90 % (понад 2 тис.) працювали на провінції.

Станом на 1900 р. лише 3,3 % служителів культу були целebатами, тобто неодруженими. Тільки у середині 20-х років XX ст. у зв'язку із зусиллями Г.Хомишина, спрямованими на впровадження целібату, відбулося зростання кількості священнослужителів без сімей. Вже у 1931 р. у Станіславській єпархії налічувалося 154 (29,2%) целebати.

2. Представники вільних фахів (лікарі, адвокати).

Представники вільних фахів, серед яких адвокати та лікарі, не становили чисельної верстви серед української галицької інтелігенції.

За даними польського дослідника М. Дроздовського, у міжвоєнній Польщі частка українців серед представників вільних фахів становила не більше 5 %. Станом на 1914 р. у Галичині налічувалося тільки 62 лікарі-українці, серед яких одна жінка – Софія Морачевська.

Низьке представництво українців серед спеціалістів медичної галузі засвідчує звіт про санітарний стан у Львівському воєводстві за 1921–1922 рр. Згідно з ним, із загальної кількості лікарів (844), у Львові працювало 488, а поза його межами – 356 осіб. У Львові із 72 жінок-лікарів лише одна задекларувала свою приналежність до української національності.

Кризу у системі забезпечення медичного обслуговування поглиблювала нерівномірність кадрового розподілу між центром і провінцією.

Важка ситуація із лікарями зумовлювалася трьома факторами.

- медична освіта потребувала чималих матеріальних витрат.
- багатьох потенційних студентів мало приваблювала довготривалість навчання (близько 8 років разом із практикою).
- польська урядова влада чинила перешкоди українцям при вступі і підтвердженні закордонних дипломів. Зокрема, якщо перед Першою світовою війною справа підтвердження диплому займала кілька днів, то у 20-х роках від випускників закордонних університетів додатково вимагали пройти програму ще чотирьох семестрів і здати іспити.

Про дискримінацію українців свідчать наступні дані: у 1933–1934 рр. на медичні відділи у Львові прийнято 5, Кракові – 2, Варшаві – 2, Познані – 5 українців. У 1938 р. із 80 українців, які вступали на медичний відділ Львівського університету, зарахували 6.

Юридична освіта була досить популярною серед тогочасної молоді. Особливо багато уваги, як правило, відводили адвокатурі. Більш

незалежний фінансовий і правовий статус адвоката підштовхував молоде покоління до здобуття правничої освіти та заняття адвокатською практикою.

Юридичний факультет належав до вигідних насамперед з економічної точки зору, оскільки його студенти могли навчатися вдома, а в університеті тільки здавати іспити. Такий шлях, зокрема, обрав син бідного пароха с.Красів Львівського повіту, у майбутньому відомий адвокат С. Шухевич. Він хотів стати медиком або інженером, але важке фінансове становище батька змусило його вивчати право.

Станом на 1914 р. у Галичині практикувало 70 адвокатів, з яких 10 проводили свою діяльність у Львові, а решта – у більшості випадків у повітових центрах чи містечках. Із усього переліку адвокатів у селі працював тільки Кирило Трильовський. Причина незначної кількості нотаріусів-українців полягала у наступному: для відкриття нотаріальної контори вимагався спеціальний дозвіл.

3. Кількісна характеристика спеціалістів інженерно-технічної сфери.

Становище в Галичині із технічною інтелігенцією було дуже складним. Це, у значній мірі, визначалося психологічними стереотипами, що склалися у свідомості більшості представників галицької громадськості. Зокрема, наприкінці XIX – початку XX ст. кожна родина мріяла послати сина у гімназію, щоб той невдовзі став урядовцем або священиком.

Причини незначної кількості технічної інтелігенції:

- Технічна освіта не забезпечувала високого становища на державній службі, тому інженерів вважали за інтелігентів нижчого сорту. За ними закріпилася назва “скачибрузда”, що з польської мови перекладалася як “той, що скаче через борозди” – межі між сільськогосподарськими угіддями.

- Галичина довгий час залишалася аграрним краєм, що об'єктивно спричиняло відсутність потреби у фахівцях із технічною освітою.
- Вищі технічні студії спершу були доступні тільки випускникам реальних шкіл, а число українців у цих навчальних закладах було мізерним.

У 1907–1908 рр. частка українців на політехнічних відділах усіх вищих закладів Австро-Угорщини становила 1%, тоді як, наприклад, чехів – 30,1%, поляків і євреїв – 16,8%.

Однією з причин браку агрономів стало те, що при вступі на навчання молодь надавала перевагу теоретичним, а не практичним наукам. У 1886–1887 рр. у вищій рільничій школі у Відні навчалося лише два українці.

У міжвоєнний період ситуація суттєво не змінилася: на 1929 р. філософію і право вивчали 60,7 % усіх українських студентів у Польщі, натомість агрономію – 2,9 %.

Висновки: Отже, українська галицька інтелігенція мала специфічний професійний склад. До кінця 30-х років ХХ ст. у ній простежувалася виключна перевага професій гуманітарного спрямування.

Репресивна політика польської влади стосовно патріотично налаштованих сил призводила до поступового зменшення чисельності українського вчительства. Заходи, які вживалися для нівелювання впливу педагогів-патріотів на суспільно-політичне і культурно-освітнє життя краю, позначились безпосередньо на сільському вчительстві, адже воно складало основну масу представників цієї професії. Як наслідок, на кінець 30-х років ХХ ст. кількість українського педагогічного персоналу, який був задіяний у сільській місцевості, ледве перевищувала 2 тис. осіб.

Політика властей, спрямована на обмеження приросту представників даного соціального прошарку серед українців, а також особливості ставлення тогочасної громадськості до окремих фахів зумовили відносну малочисельність і недорозвиненість внутрішньої структури освіченої верстви, що виявлялося у майже повній відсутності працівників медичної і

технічної сфери на селі. Так само низьким було представництво і фахівців юридичної справи.

Література:

Дрогобицька О. Традиція і модерн: Побут української сільської інтелігенції Галичини (кінець XIX – 30-ті рр. XX ст.). – Івано-Франківськ: Симфонія форте, 2014. – 540 с.

Баран О. (Дрогобицька О.) Українська сільська інтелігенція Галичини кінця XIX – 30-х років XX ст.: соціологічний аспект // Інтелігенція і влада: Громадсько-політичний науковий збірник. Вип. 9. Серія: історія. – Одеса: Астропринт, 2007. – С. 20 – 27.

Шухевич С. Моє життя: Спогади. – Лондон: Видання Української видавничої спілки, 1991. – 619 с.

Благий В. Студенти-медики Львівського університету на початку XX ст. (1900–1914 рр.) // Львів: місто – суспільство – культура: Збірник наукових праць / За ред. М. Мудрого. – Львів: ЛДУ ім. Івана Франка, 1999. – С. 409–420.

Благий В. Шкільництво в Галичині на початку XX ст.: історико-соціологічний аспект. – Львів: Інститут українства імені І. Крип'якевича НАН України, 1999. – 76 с.

Богачевська-Хом'як М. Білим по білому: Жінки в громадському житті України, 1884–1939. – К.: Либідь, 1995. – 424 с.

Грицак Я. Нарис історії України: формування модерної української нації XIX–XX ст. – К.: Генеза, 2000. – 360 с.

Завгородня Т. Підготовка вчителів для української народної школи Галичини (1919–1939 роки). – Івано-Франківськ: Плай, 1999. – 136 с.

Заярнюк А. Соціальні аспекти статі в дискурсі греко-католицького духовенства Галичини другої половини XIX століття // Україна модерна. – Львів, 2000. – Ч. 4–5. – С. 50–80.

Ломацький М. Українське вчительство на Гуцульщині. – Торонто, 1958. – 72 с.

Макарчук С. Этносоциальное развитие и национальные отношения на западно-украинских землях в период империализма. – Львов: Вища школа, 1983. – 255 с.

Марчук В. Церква, духовність, нація. Українська греко-католицька церква в суспільному житті України ХХ ст. – Івано-Франківськ: Плай, 2004. – 464 с.

Чоповський В. Українська інтелігенція в національно-визвольному русі на Західній Україні (1918–1941 рр.). – Львів: Край, 1993. – 164 с.

Питання для самоконтролю:

1. Чому у структурі галицької інтелігенції незначною була частка медиків?
2. Чим обумовлювалося низьке представництво українців серед фахівців інженерно-технічної галузі?
3. Назвіть причини скорочення чисельності українських педагогів у міжвоєнний період.

Лекція 4

**МАТЕРІАЛЬНЕ СТАНОВИЩЕ ІНТЕЛІГЕНЦІЇ В ГАЛИЧИНІ
У ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ ХІХ – 30-Х РР. ХХ СТ.**

1. Матеріальне становище викладачів вищих та середніх шкіл.
2. Основні джерела прибутків представників галицького духовенства.
3. Особливості матеріального становища педагогів в Галичині.

Мета лекції: ознайомити студентів із особливостями матеріального становища викладачів вищих і середніх шкіл, священників та учителів. Розкрити основні джерела прибутків і видатків вказаних соціальних категорій.

Вступ: Розкриття проблеми повсякденного побуту галицької інтелігенції передбачає детальний аналіз матеріального становища, адже останнє вагомо впливало на рівень її життя на провінції. Джерела фінансових надходжень визначали купівельну спроможність представників інтелігенції, а відтак і можливість облаштувати своє житло модерними елементами інтер'єру, придбати чи виготовити на замовлення модний одяг тощо. Економічний аспект також нерідко був домінуючим при обранні способів проведення дозвілля, а особливо у питанні одержання освіти вихідцями з інтелігентних родин.

1. Матеріальне становище викладачів вищих та середніх шкіл.

Матеріальний добробут різних професійних груп інтелігенції суттєво відрізнявся. Він визначався багатьма чинниками:

- рівнем освіти,
- займаною посадою,
- кваліфікацією,

- місцем праці тощо.

Серед усіх представників інтелігенції найкращим було фінансове становище професорів вищих навчальних закладів. Розмір їхньої платні, як державних службовців, регулювався імперським законодавством. Платня професорів вищих шкіл складалася з двох основних частин – ставки і активальних додатків. Останні призначалися за кожні 5 років успішної і бездоганної роботи, починаючи з моменту затвердження на посаді. За терміном надання ці додатки ще називали п'ятилітніми.

Фінансове забезпечення професорів вищих навчальних закладів було досить значним. Місячна заробітна плата професорів вищої школи в середньому коливалася в межах 600–700 кор. Така сума гарантувала їм досить пристойне життя в багатокімнатних і належно умебльованих помешканнях, дозволяла комплектувати власні бібліотеки й утримувати прислугу, непогано і різноманітно харчуватися.

Фінансове становище педагогічних працівників середніх навчальних закладів залежало від їхнього професійного рівня, посади, відсутності або наявності свідоцтва про складення кваліфікаційного іспиту, а також трудового стажу. Упродовж 1880–1890-х рр. річна платня вчителів середніх шкіл складала 1000 зол. рин. Загалом наприкінці багаторічної педагогічної кар'єри винагорода гімназійних професорів прирівнювалась до платні офіцерів вищих рангів. Для порівняння варто зауважити, що на початку ХХ ст. майори, підполковники і полковники австрійської армії отримували, залежно від звання, від 2000 до 3000 зол. рин.

2. Основні джерела прибутків представників галицького духовенства.

Матеріальне становище священика у значній мірі залежало від розмірів парафії і заможності її мешканців. Відповідно до різних типів підпорядкування існували парафії:

- цісарського,

- митрополичого,
- ординаріатського,
- вільного,
- приватного надання.

Найчисленнішу категорію складали парафії приватного надання, де діяло право презенту, на основі якого дідич (інакше патрон чи колятор церкви) міг самостійно вибирати пароха. Наприклад, у 1912 р. у Станіславській єпархії налічувалося:

- 313 парафій приватного надання,
- 67 – цісарського
- 53 – ординаріатського.

Основні джерела доходів духовенства:

- плата за треби, тобто за виконання душпастирських функцій (інакше – *jura stolae*, “право стули” чи “епітрахилик”);
- парафіяльне господарство;
- урядова платня з релігійного фонду – конгруа.

Серед служителів культу існував поділ на чотири категорії:

- *парох*,
- *капелан*,
- *адміністратор*
- *сотрудник (помічник)*.

Особливо важкими довгий час залишалися умови проживання і матеріальне становище сотрудників. На початку ХХ ст. їхні доходи складали 50 крон на місяць. Традиційно священик платив своєму помічникові третю частину прибутку, отриманого за виконання душпастирських функцій.

Крім грошових вимірів, існувала і система розрахунків у вигляді натуральних оплат (збіжжя, яйця, молочні продукти, птиця). Окрему частину прибутків давало парафіяльне господарство. Священики

стверджували, що саме господарська діяльність є їхнім чи не єдиним стабільним джерелом прибутків.

Витрати, пов'язані із зміною місця душпастирювання, становили вагомому статтю грошових видатків духовенства. Крім них існували й інші видатки. Окрему частку складали кошти, що йшли на утримання приватних сотрудників, на відпусти, місії, соборчики, візитації деканів, єпископа чи митрополита. Від духовенства громадськість очікувала більших витрат на національні цілі. Чималу частину доходів духовенства поглинали видатки, пов'язані із утриманням сім'ї. Великим тягарем для служителів культу була освіта дітей.

3. Особливості матеріального становища педагогів в Галичині.

Головним джерелом матеріального забезпечення працівників освіти була заробітна платня. За законом від 2 травня 1873 р. учителі народних шкіл утримувалися за рахунок пожертв від громади, приватних осіб, прибутків від окремо відведеного для такої справи маєтку, а у випадку, коли цієї суми не вистачало, то витрати мали покрити громада і панський двір. Третьою стороною, покликаною забезпечити належний рівень життя педагогів, виступав красвий шкільний фонд. У цей час оплата праці сільського вчителя не перевищувала 200–300 ринських на рік.

Рівень зарплати на початку ХХ ст.:

- некваліфіковані учителі на селі одержували 500 крон на рік,
- так звані тимчасові вчителі – 600 крон,
- постійні – від 800 до 1000 крон.

Особливо складним було становище тимчасових вчителів, які роками очікували на сталу посаду. Загалом оплата праці педагога становила у середньому 500–700 крон на рік, тоді як утримання протягом року злочинця у в'язниці обходилося державі у 780 крон.

Характерно, що робота освітянина у Галичині оцінювалася нижче, аніж у інших провінціях Австро-Угорщини.

Для педагогів господарська діяльність відігравала другорядну роль.

Примусові переведення на інше місце роботи особливо негативно відбивалися на матеріальному становищі вчительства. Вони не давали змоги облаштувати свій побут у одному й тому ж населеному пункті. Наприклад, у злиднях жив учитель Ю. Бурбела, який за період від серпня 1909 р. по вересень 1911 р. 7 разів змінив місце роботи і проживання.

У міжвоєнний період показники рівня життя вчителів суттєво не покращилися. Особливо небезпечним захворюванням для освітян залишався туберкульоз. Близько 60 % осіб цієї соціальної групи страждали на психічні розлади, зумовлені навчальним перевантаженням, турботою про матеріальні нестатки, тривогою за місце праці.

Матеріальне становище вчителів ускладнювало безробіття.

Після прийняття нового закону про устрій шкільництва (1932 р.), становище вчителя ще більше погіршилося. З того часу рівень платні педагога вже офіційно не залежав від його освіти, віку, стажу роботи, а тільки від “вартості і якості” праці, точних критеріїв оцінки яких не існувало. До того ж, у 1934 р. вийшло розпорядження Міністерства віросповідань і публічної освіти про запровадження таємності в оцінках учительської праці.

Висновки: Отже, духовенство перебувало у значно вигіднішому становищі, а ніж вчительство. Воно менше зазнавало тиску влади та мало ширші джерела доходів, а саме: плату з релігійного фонду, прибутки від господарської діяльності і треб. Господарство займало важливе місце у системі економічних відносин священників, однак його роль протягом періоду, що досліджується, була різною.

Надходження за виконання душпастирських функцій включали як грошові, так і натуральні виплати. Однак це ставило служителів культу в економічну залежність від парафіян і нерідко давало підстави до розгортання конфліктів на основі фінансових суперечок.

На відміну від духовенства, для освітян господарство не становило важливого джерела прибутків і переважно мало допоміжний характер. Становище вчительства характеризувалося відносною самостійністю від місцевого населення і сильним впливом органів влади. Ситуація ускладнювалася через систематичні переведення педагогів з одного місця праці на інше, політичні переслідування, примусові звільнення. Особливо великої шкоди у 30-х роках ХХ ст. завдало безробіття, яке багатьох працівників педагогічної сфери позбавило засобів до існування.

Література:

Дрогобицька О. Традиція і модерн: Побут української сільської інтелігенції Галичини (кінець ХІХ – 30-ті рр. ХХ ст.). – Івано-Франківськ: Симфонія форте, 2014. – 540 с.

Благий В. Шкільництво в Галичині на початку ХХ ст.: історико-соціологічний аспект. – Львів: Інститут українства імені І. Крип'якевича НАН України, 1999. – 76 с.

Заярнюк А. Надання “презенти” на парафію у другій половині ХІХ століття: соціальні та дискурсивні практики // Україна: культурна спадщина, національна свідомість, державність. – Вип. 9. – Львів, 2001. – С. 448–464.

Колб Н. Матеріальне становище греко-католицьких парохів у Галичині на початку ХХ століття (на прикладі Львівської архієпархії) // Україна: культурна спадщина, національна свідомість, державність. – Вип. 9: Ювілейний збірник на пошану Феодосія Стебля / НАН України, Інститут українознавства ім. І. Крип'якевича. – Львів, 2001. – С. 465–479.

Колб Н. Проблема патронату й конкуренції в житті греко-католицького духовенства Галичини початку ХХ ст. // Історія релігій в Україні: Праці ХІІІ-ї міжнародної наукової конференції (Львів, 20–22 травня 2003 року). – Кн. 1. – Львів: Логос, 2003. – С. 285–292.

Викладачі-українці у Львівському університеті наприкінці ХІХ – на початку ХХ ст. // Шляхами історії. Науковий збірник історичного факультету ЛНУ ім. І.Франка на пошану професора Костянтина Кондратюка. – Львів: Піраміда, 2004. – С. 207–224.

Ступарик Б. Шкільництво Галичини (1772–1939 рр.). – Івано-Франківськ, 1994. – 144 с.

Турій О. Соціальний статус і матеріальне становище греко-католицького духовенства Галичини в середині ХІХ століття // Ковчег. – 2000. – Ч. 2. – С. 115–148.

Himka J.-P. Galician Villagers and the Ukrainian National Movement in the Nineteenth Century. – Edmonton: CIUS, 1988. – 343 p.

Питання для самоконтролю:

1. Назвіть джерела прибутків галицького духовенства.
2. Яка категорія греко-католицького духовенства була найменш соціально захищеною?
3. Які фактори впливали на рівень оплати представників інтелігенції?

Лекція 5

ОСВІТНІ ТРАДИЦІЇ ІНТЕЛІГЕНТНОЇ ВЕРСТВИ

1. Рівень освіченості представників галицької інтелігенції.
2. Особливості вибору професії серед вихідців із інтелігентних кіл.
3. Освіта дівчат наприкінці XIX – 30-х рр. XX ст.

Мета лекції: ознайомити студентів і відомими літераторами, етнографами – представниками галицької інтелігенції, а також з'ясувати особливості вибору професії серед вихідців із інтелігентних кіл.

Вступ: У середовищі галицької інтелігенції поколіннями плекалися освітні традиції. Для підтвердження цього факту необхідно прослідкувати інтелектуальний рівень і коло наукових зацікавлень представників даного соціального прошарку, а саме: ставлення до книг, преси, вивчення іноземних мов, здійснення закордонних подорожей тощо. Не менш важливе значення має дослідження внеску родин духовенства і вчительства у процес поповнення освіченої верстви краю. У цьому плані особливий інтерес викликають чинники, які були визначальними при виборі фаху вихідцями з інтелігентних сімей.

1. Рівень освіченості представників галицької інтелігенції кінця XIX – 30-х рр. XX ст.

Багато вчителів, священників, лікарів співпрацювали із Науковим товариством імені Т.Шевченка. Вони брали безпосередню участь у експедиціях, проводили збір археологічних матеріалів, рукописів і стародруків, етнографічної інформації. Особливо у галузі етнографії відзначилися педагоги Гуцульщини, а саме: Л.Гарматій, П. Дудек, Б. Заклинський, О. Іванчук, М. Кузьмак, М. Тим'яківна, А. Онищук, М. Матвійчук, Д. Харов'юк. Вивченням народних звичаїв займалися: І.Блажкевич, Є. Бохенська та О. Дучимінська. Показовою є також постать

пароха с.Мшанець Старосамбірського повіту на Львівщині М. Зубрицького (1856 – 1919), наукова спадщина якого налічує щонайменше 325 публікацій історичного та етнографічного характеру.

Літературна діяльність інтелігенції (твори священиків Ю.Кміта, Т. Бордуляка, С. Лепкого, І. Плешкана, В. Попадюка, Б. Кирчіва, вчителів К. Попович, Марійки Підгірянки, М. Колцуняк-Кузьмової, С. Кабарівської, П.Кирчіва, І. Федорака (Івана Садового), О. Цегельської, лікаря Я. Невестюка).

До когорти тих, що поєднували літературну працю із професійними обов'язками належала і перша жінка-поетеса Галичини Юлія Шнайдер (1860 – 1947), більше відома широкому загалу як Уляна Кравченко.

Неабияка увага в освічених колах відводилася читанню книг і періодичних видань. Доказом доволі високого рівня освіченості тогочасної галицької інтелігенції є знання нею іноземних мов. Так, священик Володимир Герасимович (1870–1940) із с. Терпилівка на Тернопільщині володів десятьма мовами. Він здійснював переклади художніх творів російських, польських, французьких і німецьких авторів. Батько видатного поета Б.Лепкого, письменник Сильвестр Лепкий (псевдонім Марко Мурава), читав в оригіналі п'єси В. Шекспіра.

Інтелектуальний рівень сільської інтелігенції зростав за рахунок подорожей, змін регіонів праці і проживання. Переважна більшість представників освіченої верстви вирізнялася високим ступенем мобільності, тобто часто змінювала місце навчання чи роботи. Навіть ті, хто народилися у сільській місцевості, певний відрізок часу проводили у міському середовищі.

Ті інтелігенти, яким фінансові можливості перешкоджали здійснювати закордонні подорожі, задовольняли свої духовні потреби на місцевому рівні:

- відвідували концерти і виступи аматорських гуртків у сусідніх селах.

- практикували поїздки на театральні вистави у повітові центри чи Львів.

Одним із центрів, де сільська інтелігенція тісно співпрацювала із міською, стало с. Дора Надвірнянського повіту. Розмахи культурно-освітнього життя у цьому населеному пункті в 30-х роках ХХ ст. дали підстави тогочасній пресі писати про існування там цілого “туцувського університету”.

Не менш важливу роль у процесі духовного зростання галицького інтелігента і збагачення його світогляду відігравали зв'язки із буковинською і наддніпрянською культурно-мистецькою елітою в особі О. Кобилянської, Ф.Вовка, Лесі Українки, М. Коцюбинського, Г. Хоткевича та інших.

2. Особливості вибору професії серед вихідців із інтелігентних кіл.

Особливо вагомий внесок у піднесення зацікавленості освітою і наукою здійснили священичі родини. Греко-католицькі парохі свідомо сприяли творенню освіченої верстви як із власного середовища, так із інших соціальних груп. У католицькому часописі “Прапор” стверджувалося, що одним із найважливіших завдань кліру є “найти, образувати, здобути на верхъ, и пустити въ рухъ” талановиту молодь.

Сини священиків переважно здобували:

- теологічну,
- юридичну,
- медичну освіту.

При виборі майбутнього фаху вони надавали перевагу вивченню теології. Студенти духовних семінарій одержували повне матеріальне забезпечення, що часто відіграло суттєву роль при обранні професії.

У сім'ях духовенства міцно зберігалися традиції наступності поколінь. Наприклад, у роді Дольницьких за період з 1755 до 1968 рр. було 19 душпастирів, при чому в одній із його гілок священичий сан передавався

від батька до сина впродовж трьох поколінь, а у двох інших – протягом чотирьох. Родичі також нерідко чинили тиск на тих, хто не бажав наслідувати професію своїх дідів і прадідів.

Медична освіта вважалася доступною членам заможних родин, оскільки під час навчання платними були не тільки лекції, практичні заняття, а й спецкурси, підручники, випускні іспити тощо. У 1913 р. серед студентів-медиків Львівського університету частка вихідців із родин духовенства становила 30,3 %.

Вихідці із священничих кіл (за винятком дівчат) рідко поповнювали ряди вчителів. Порівняно дешева педагогічна освіта в основному залишалася прерогативою учительських родин.

Наприкінці XIX – початку XX ст. доволі суперечливо і своєрідно розцінювався фах військового. Як згадував генерал М. Тарнавський, що присвятив себе військовій службі всупереч волі батька-священника, представник цієї професії заздалегідь прирікав себе на бойкот і осуд у своєму середовищі.

Проте і серед інтелігенції були винятки, які передбачали потребу військових фахівців для українського народу. До них, у першу чергу, належав священник С.Лепкий, який вважав за необхідне відправити сина Лева на навчання до кадетської школи.

Сильний вплив на вибір професії у родинах інтелігенції здійснювали економічні чинники. Хоча у матеріальному плані духовенство знаходилося на значно вищому щаблі, аніж інші представники сільської інтелігенції, однак навчання дітей теж поглинало велику частку його прибутків. Інколи у гімназії чи в університеті одночасно перебувало 4–5, а то й більше дітей, що об'єктивно спричиняло значні грошові витрати.

Брак коштів на утримання учнів зазвичай виступав одним із основних мотивів при зміні священником однієї парафії на іншу.

Велику увагу відводила галицька інтелігенція проблемі поповнення освіченої верстви за рахунок вихідців із села. Окремі священники власними

коштами забезпечували для сільських дітей бурси – заклади інтернатського типу, в якому учні отримували житло і харчування.

Таким чином у середовищі галицької громадськості склалися певні стереотипи стосовно окремих професій, вони і здійснювали вплив на вихідців з галицької інтелігенції при виборі майбутнього фаху. Свою роль відігравали і сімейні традиції.

3. Освіта дівчат наприкінці XIX – 30-х рр. XX ст.

Стосовно освіти дівчат, то тут найкраще спостерігається відмінність між вчительськими і священничими родинами. Так, якщо доньки вчителів здебільшого наслідували батьків і обирали педагогічний фах, то дівчатам із сімей духовенства відводилась, головним чином, роль дбайливих господинь і берегинь домашнього вогнища.

Для пересічного душпастиря кінця XIX – початку XX ст. вигідне заміжжя доньки було важливішою справою, аніж її освіта. У вихованні дівчат із священничого середовища основний наголос робився на засвоєнні норм етикету, вмінню поводитися у товаристві. Інколи для них наймали гувернанток, які навчали німецької чи французької мов, давали основи музичної освіти. Чималу увагу відводили виконанню ручних робіт: шиттю, гаптуванню, вишиванню тощо. Натомість самостійна праця, наприклад, педагогічна, часто кваліфікувалася як щось меншовартісне чи як доказ крайньої убогості родичів дівчини. Ще більший осуд могла викликати реміснича чи торгівельно-економічна діяльність жінки.

На наш погляд, такі позиції у значній мірі були продиктовані польськими і німецькими культурними впливами у Галичині. Згідно тогочасних поглядів єдиною сферою діяльності жінки була сім'я і домашнє господарство, неприпустимим вважалось, щоб вона появлялася на вулиці у товаристві чужого чоловіка, а ще гірше – подорожувала без супроводу. До того ж серед широких кіл громадськості панували переконання, що дівчині вистачить і початкової освіти. Певний відбиток

накладали родинні стосунки: жінки із середовища духовенства завжди вирізнялися більшим ступенем консервативності у поглядах.

Правда, були і сім'ї, в яких велику увагу відводили жіночій освіті. Дочка о.І.Озаркевича, у майбутньому відома письменниця Н. Кобринська, за сприяння батька здійснювала подорожі до Відня.

З часом ставлення до освіти жіноцтва зазнало змін і праця вчительки розцінювалася вже не тільки як єдиний доступний спосіб заробітку, але і як самопожертва для піднесення добробуту українського народу.

Висновки: Отже, у інтелігентних родинах питання самоосвіти займало одне із чільних місць. Вихідці з інтелігентних сімей обирали майбутній фах, керуючись особистими вподобаннями, волею родичів чи психологічними настановами, притаманними тогочасному суспільству. Не останнє місце при цьому займали і суто фінансові чинники. Однак попри незадовільне, а подекуди і дуже складне матеріальне становище представники даного прошарку намагалися дати своїм дітям якщо не вищу, то принаймні середню освіту.

Не обминали вони увагою і талановиту молодь, сприяючи у такий спосіб формуванню нових кадрів інтелігенції із середовища селян і долучаючись до процесів культурного, економічного і суспільно-політичного розвитку Галичини.

Література:

Дрогобицька О. Традиція і модерн: Побут української сільської інтелігенції Галичини (кінець XIX – 30-ті рр. XX ст.). – Івано-Франківськ: Симфонія форте, 2014. – 540 с.

Дучимінська О. Весняні дні // Дучимінська О. Сумний Христос. – Львів: Каменяр, 1992. – С. 152–218.

Богачевська-Хомяк М. Білим по білому: Жінки в громадському житті України, 1884–1939. – К.: Либідь, 1995. – 424 с.

Заярнюк А. Соціальні аспекти статі в дискурсі греко-католицького духовенства Галичини другої половини ХІХ століття // Україна модерна. – Львів, 2000. – Ч. 4–5. – С. 50–80.

Качкан В. Хай святиться ім'я твоє: Галицькі просвітницькі діячі, письменники, вчені – вихідці із священицьких родин. – Чернівці: Прут, 1994. – 198 с.

Книш І. Смолоскип у темряві: Наталія Кобринська й український жіночий рух. – Вінніпег, 1957. – 302 с.

Кобринська Н. Руське жіноцтво в Галичині в наших часах // Перший вінок. Жіночий альманах, виданий коштом і заходом Наталії Кобринської і Олени Пілки. – Львів: З друкарні НТШ, 1887. – С. 68–102.

Савчук Б. Жіноцтво в суспільному житті Західної України (остання третина ХІХ ст. – 1939 р.). – Івано-Франківськ: Лілея-НВ, 1999. – 280 с.

Питання для самоконтролю:

1. Які професії були популярними серед вихідців греко-католицького духовенства?
2. Охарактеризуйте ставлення інтелігенції до питання жіночої освіти?
3. Хто із представників галицької інтелігенції займався етнографічною діяльністю?

Лекція 6

РЕЖИМ ДНЯ І СПОСОБИ ПРОВЕДЕННЯ ДОЗВІЛЛЯ

1. Режим дня галицької інтелігенції.
2. Способи проведення дозвілля.
3. Спорт як варіант проведення вільного часу.

Мета лекції: розглянути особливості режиму дня представників галицької інтелігенції, а також способи проведення дозвілля, заняття спортом тощо.

Вступ: Попри значну зацікавленість, яка спостерігається серед сучасних дослідників до історії галицької інтелігенції чи найбільш яскравих представників суспільної еліти, їй досі маловивченими залишаються окремі питання її побуту. Зокрема, цікавою проблемою, пов'язаною із повсякденним життям освіченої верстви, є режим дня.

1. Режим дня галицької інтелігенції.

У більшості інтелігентних домів розпорядок дня залежав від особливостей розподілу годин праці і відпочинку господаря дому, бо часто саме до його режиму роботи пристосовували прийом їжі, способи проведення дозвілля тощо.

Характерно, що плануючи свій час, представники інтелігенції не керувалися необхідністю дотримання світлового дня, як це було у селян, а виключно потребами у виконанні того чи іншого обсягу роботи.

Режим дня, а відтак і способи проведення дозвілля, сільського пароха та членів сім'ї також обумовлювалися специфікою його діяльності. Душпастирські обов'язки вимагали постійного перебування на парафії, більш-менш чіткого дотримання розпорядку і планування вільного часу. До цього додавалися ще й різні непередбачувані обставини, пов'язані із народженням чи смертю когось із парафіян, необхідністю поспішати до хворого для сповіді і причастя тощо.

Режим дня представників інтелігентної верстви зазвичай включав певний час для перегляду газет і журналів. Звичною практикою для інтелігенції (як міської, так і сільської, хоча для останньої рідше) були прогулянки (інакше “проходи”). Теж саме можна твердити про післяобідню каву.

Варто наголосити ще на одній особливості режиму праці і відпочинку освіченої верстви. Якщо селяни мали більше вільного часу взимку, а влітку інтенсивно працювали, то в інтелігенції розподіл робочого часу був діаметрально протилежним. Влітку багато її представників здійснювали мандрівки у гори чи виїжджали у так звані вакаційні оселі.

2. Способи проведення дозвілля.

Одним із найпоширеніших способів дозвілля було відвідування театру. Відвідували представники інтелігенції і кіно, хоча не кожна родина була любителем цього виду розваг, адже кіно, порівняно із театральними виставами, трактували як форму “гіршої” чи “нижчої” культури.

Повсюди практикувався давній звичай взаємних візитів у колі знайомих і родини. Серед інтелігенції особливою популярністю користувалися бали, на яких дотримувалися зразків XIX ст. (елегантний одяг, фрак чи смокінг; карнети (саморобні або куповані медальйони) для панн; “аранжер” – керівник танців, який оголошував послідовність фігур (поклонів, поворотів) для пар). Такі урочистості розпочиналися полонезом і закінчувалися мазуркою. Сучасники згадують також *кадриль*, *лансієр*, *вальс з котильйоном* (“котильйоном” у Галичині називали маленькі бутоньєрки зі стрічок і квітів, які дівчата прикріплювали хлопцям на лацкан; ці дії означали запрошення до танцю). Не менш охоче публіка, особливо молодь, виконувала танці з національним колоритом, зокрема, так звану “*відбивану коломию*”. Дівчата та юнаки ставали у два ряди один навпроти одного, сам ж танець відбувався посередині, між рядами.

Запрошену до коломийки дівчину, двічі плеснувши в долоні, міг у її партнера “відбити” інший хлопець.

Особливо пишними до Першої світової війни були бали у Львові у “Народному домі”, які під час карнавалу (тривав у період від Йордану до початку Великого посту) проходили тричі на тиждень – у вівторок, четвер і суботу. Вони відбувалися за іменними запрошеннями на прикрашених карнетах з програмою імпрези. Ці заходи відвідувало добірне товариство, з якого виключалися особи, які не вміли відповідно поводитися. “Дами і дівчиці пишались в довгих білих сукнях, охолоджуючись вахлярами. Панове обов’язково мусіли бути у фраках, білі рукавиці і циліндр на голові належали до “шику”. Обов’язком кавалерів було “обтанцьовувати” усіх пань і протягом ночі змінити кілька разів ковнірець”.

Свої бали організовували лікарі, адвокати, інженери, журналісти і урядовці. За зразком міських балів сільська інтелігенція організовувала подібні заходи на місцях. Громадські товариства також організовували для своїх членів різні забави, найпопулярнішими серед яких були чайні вечори.

У містах осередками товариського життя інтелігенції були кав’ярні та казино. Кав’ярні у великих містах на зразок Львова чи Станіслава відігравали роль громадських осередків, де гуртувалися однодумці.

3.Спорт як варіант проведення вільного часу.

Серед різних способів проведення дозвілля інтелігенції наприкінці XIX – 30х рр. XX ст. набула популярності **гра у шахи**. Активісти різних громадських організацій пропагували цю гру і серед селян. Наприклад, син дяка І. Домбровський завів гру в шахи у читальні “Просвіти” с. Чорнокінці Великі Гусятинського повіту. У результаті станом на 1914 р. вже близько 300 мешканців села брали активну участь у шахових змаганнях.

Якщо шахи вважались культурною розвагою, то досить негативно розцінювалось тогочасною громадськістю захоплення інтелігенцією грою

у карти. Як згадував відомий громадсько-політичний діяч, адвокат Є.Олесницький, гра в карти особливо процвітала у районі повітового містечка Сколе на Львівщині. Захоплення цією грою духовенство винесло очевидно із стін духовної семінарії, де карти ставали однією із найвагоміших причини великих боргів семінаристів перед лихварями.

У міжвоєнний період молоде покоління інтелігенції надавало перевагу більш рухливим видам спорту, серед яких лещетарство, футбол і волейбол.

Серед розваг у середовищі сільської інтелігенції не на останньому місці було рибальство і полювання. Як відомо, великим любителем рибалки вважався І.Франко. Інколи відвідуючи когось із своїх знайомих чи товаришів із середовища місцевої інтелігенції на селі, він залучав до цієї справи і їх.

Вправним мисливцем, великим знавцем природи і тваринного світу зокрема, був парох с. Волосянка Стрийського повіту М.Ревакович. Він мав вдома численні трофеї, ведмежі і лисячі шкури, за які отримав почесну відзнаку на першій всесвітній мисливській виставці у Відні 1915 р.

Деякі інтелігенти вибирали такий спосіб відпочинку як їзда верхи. Для священиків, особливо віддалених гірських парафій, часто це був чи не єдиний можливий спосіб пересування на далекі відстані. І хоча ця практика втратила свою популярність порівняно із початком ХІХ ст., серед духовенства були такі, що залишалися вірними своїм вподобанням.

Висновки: Таким чином, режим дня представників галицької інтелігенції, як правило, передбачав більш-менш чіткий розподіл часу. Попри виконання щоденних обов'язків, пов'язаних безпосередньо із роботою, значну увагу вони приділяли читанню книг і періодичних видань, прогулянкам тощо. Поряд з цим чільне місце у повсякденному побуті багатьох сімей займав час, який відводився для пиття кави. Поряд з театром популярністю користувалися міські кав'ярні, казино, бали тощо. Чимало інтелігентів обирали шахи чи навіть футбол як оптимальний

варіант проведення дозвілля. Однак, якщо ці форми відпочинку знаходили схвальну оцінку в очах тогочасної громадськості, то захоплення картами і частково полювання піддавалися критиці. Особливо це стосується представників духовенства, покликаного бути прикладом для вірних не тільки у внутрішньому релігійному житті, але і щоденному побуті.

Література:

Дрогобицька О. Режим дня української сільської інтелігенції Галичини (кінець XIX – 30-ті рр. XX ст.) // Гуржіївські історичні читання: Збірник наукових праць. – Черкаси: Вид. Чабаненко Ю.А., 2013. – Вип.6. – С. 154 – 155.

Заник В. Кіндрат Т. Народилася за бабці австрії, жила при мамці Польщі, татові Леніні, дочекалася неньки України // Західний кур'єр. – 2004. – 19 лютого. – С. 22

Крушельницька Л. Рубали ліс... (Спогади галичанки) / Л. Крушельницька. – Львів – Нью-Йорк: Видавництво М.П.Коць, 2001. – 260 с.

Лепкий Б. Казка мого життя / Б.Лепкий. – 2-ге вид., випр. і доп. – Івано-Франківськ: Нова Зоря, 1999. – 299 с.

Лицур М., Лицур Н. Рибальство як форма організації дозвілля української міської інтелігенції Галичини на рубежі XIX – XX століть (на прикладі І.Франка) // Вісник Прикарпатського університету. Серія: Історія. – 2009. – Вип. XV. – С. 115–119.

Середа О. RUŚ WĘDZIE TAŃCYĆ! "Руські бали" у Львові як фактор українсько-польських взаємин у Галичині кінця 40-х – 60-х років XIX ст. // Вісник Львівського університету. Серія історична. – 2007 (Спеціальний випуск). – С. 335.

Ясинська Н. Вальс з котильйоном: ностальгія чи надія? // Галичина. – 2003. – 2 серпня. – С. 7.

Kamińska-Kwak J. Inteligencya wojewodstwa lwowskiego w okresie międzywoyennym / J.Kamińska-Kwak. – Rzeszów: Wydawnictwo uniwersytetu Rzeszowskiego, 2005. – 456 s.

Питання для самоконтролю:

1. Охарактеризуйте ставлення інтелігенції до театру як одного із способів проведення дозвілля?
2. Якими були особливості режиму дня представника інтелігенції?
3. Які види спорту були найбільш популярними у середовищі галицької інтелігенції?

Лекція 7

СІМ'Я І РОДИННИЙ ПОБУТ

1. Сім'я інтелігенції: кількісні і якісні характеристики.
2. Принципи вибору пари серед представників інтелігенції.
3. Специфіка взаємин всередині сім'ї.
4. Родинні свята та обряди.

Мета лекції: дати кількісну і якісну характеристику родин інтелігенції, розкрити мотиви, якими керувалися представники інтелектуальної еліти краю при виборі пари, а також з'ясувати специфіку взаємин всередині сімей, родинні свята і обряди.

Вступ: Сім'ї інтелігенції належали до категорії простих (інакше – малих). Вони, як і інші соціальні типи сімей (селянські, заробітчанські, робітничі), поділялися на такі види: однопоколінні (подружня пара); двопоколінні, що склалися із батьків і неодружених дітей; трьох поколінні (крім подружжя і дітей включали ще батьків чоловіка чи дружини). У другій половині XIX – 30-х років XX ст. серед інтелігенції найпоширенішою була двопоколінна сім'я. Саме на підставі її вивчення можна простежити специфіку родинного життя і традицій інтелігенції, а також взаємини всередині сім'ї. Дослідження останнього аспекту проблеми неможливе без розгляду особливостей проведення родинних свят. До того ж, характеристика кількісного складу, національної і соціальної структури двопоколінної сім'ї дає підстави для визначення спільних і відмінних рис із селянською сім'єю.

1. Сім'я інтелігенції: кількісні і якісні характеристики.

Сім'ї світської інтелігенції здебільшого були малочисельними. Низька репродуктивність таких родин обумовлювалася свідомим обмеженням кількості дітей. Дітонароджуваність у них становила у 2–3, у той час як у селян – 5–7 осіб. Зокрема, згідно зі статистичними дослідженнями у

першому десятилітті ХХ ст. на Прикарпатті на один шлюб припадало 5,2 дітей (не враховуючи мертвонароджених).

Виняток становили священичі родини. У них середній показник народжуваності зберігався на рівні 4–5 немовлят.

Низький коефіцієнт народжуваності у більшості інтелігентних сімей компенсувався за рахунок меншого, аніж у селянства, рівня дитячої смертності.

У 30-х рр. ХХ ст. показник смертності немовлят становив:

- серед греко-католицького населення Галичини 20 випадків із 100,
- серед православних – 18,7,
- римо-католиків – 17,
- євангелістів – 15,3
- та євреїв відповідно – 6,2.

У сім'ях інтелігенції невисока смертність немовлят зумовлювалася:

- вищим рівнем знань батьків про особливості догляду за дітьми, відносно кращими умовами побуту;
- ширшим доступом до кваліфікованої медичної допомоги у випадку недуги;
- Чимале значення мало і те, що у багатьох інтелігентних родинах для догляду за дітьми наймали няньку, тоді як у селян вихованням молодшого покоління здебільшого займались старші віком діти.

Сім'ї, які склалися тільки із самої подружньої пари, траплялися рідко. За твердженнями А. Пономарьова, питома вага сімей без дітей наприкінці ХІХ ст. становила в Україні тільки 7 %.

2. Принципи вибору пари серед представників інтелігенції.

У рядах представників освіченої верстви було багато самотніх людей, чого до Другої світової війни практично не зустрічалося серед селянства.

Перш за все це пов'язано із звичною для світської інтелігенції практикою одруження тільки після одержання постійної посади, приблизно у віці 30–40 років.

Другою причиною стало те, що представники освіченої верстви, як і інших суспільних прошарків того часу, тяжіли до створення шлюбів на принципах *соціальної ендогамії* (від грец. *endon* – усередині). Зокрема, доволі поширеними були вчительські сім'ї. Проживаючи на провінції, педагогу значно важче було знайти пару, аніж сільському парубкові чи дівчині.

Через відносно обмежений вибір пари серед інтелігенції, особливо світської, значно частіше, аніж у селянства, зустрічалися мішані шлюби.

Свою роль відігравали і прагнення окремих інтелігентів здійснити успішну кар'єру, адже одруження із представницею польської національності відкривало ширші можливості і давало підстави для сподівань на протекцію з боку місцевої влади. Водночас такі шлюби часто ставали причиною денационалізації української еліти.

Із більшими застереженнями ставилися до мішаних шлюбів майбутні священики. Проте не тільки особисті мотивації позначалися при виборі богословами нареченої із власного середовища. Окремі з них усвідомлювали, що внаслідок міжнаціонального конфлікту, який накладався на повсякденне життя галичан, дружина-полька могла б ускладнити стосунки як з іншими священиками, так і з парафіянами.

3. Специфіка взаємин всередині сім'ї.

Свою специфіку мала також система сімейних взаємин в інтелігентній родині. В історичній літературі галицькі священичі родини прийнято називати *патріархальними*. Патріархальність влади була відносною і, подібно до селянської сім'ї, в основному виявлялася на побутовому рівні як християнське розуміння послуху дітей – батькам, дружини чоловікові, усіх членів сім'ї – її голові.

Щодо учительських родин, то їх за типом авторитету повністю можна віднести до *егалітарних* (з франц. *egalite* – рівність). Тут дружина вносила у сімейний бюджет однаково чи майже рівносильну частку із чоловіком і вважалася його рівноправним партнером.

Загалом становище жінки в інтелігентній сім'ї суттєво відрізнялося від положення жінки-селянки. Здебільшого навіть незаможна інтелігентна родина мала жіночу прислугу, яку підбирали або з числа місцевих мешканок, або через газетні оголошення. Внаслідок повного чи часткового звільнення від хатніх і господарських робіт представниця освіченого прошарку одержувала більше часу на дозвілля і самоосвіту.

Серед найбільш освічених кіл тогочасної громадськості пропагувалася ідея матеріальної незалежності жінки, а відтак і звільнення її від необхідності вимушеного заміжжя. Не останню роль у формуванні подібних поглядів відіграли художні твори феміністичного спрямування. Першість серед них займала повість О. Кобилянської “Царівна”.

Відмінними в інтелігентних родинх залишалися і погляди на молоде покоління. Власне факт народження дитини сприймався у селянській сім'ї як поява ще одного помічника. Трудове виховання. Натомість у інтелігентних сім'ях діти у ранньому віці практично не займалися фізичною працею.

4. Родинні свята та обряди.

Серед усіх родинних свят найбільш гучно святкували весілля. Самому весіллю у родинх священнослужителів, як правило, передував тривалий етап підготовки, який включав складання списків запрошених, пошиття урочистого одягу для наречених, замовлення музик, кухарів, прислуги для накриття столів тощо. Серед духовенства побутував звичай запрошувати на весілля колег по навчанню на теологічному факультеті. У рядах греко-католицького кліру здавна було заведено кликати на весілля також

місцевих панів. Наречені запрошували дідичів і просили у них благословення, натомість одержували цінні подарунки.

На відміну від селян, які в якості весільного вбрання використовували здебільшого народний стрій, костюми наречених виготовляли за міською модою. Особливою вишуканою була весільна сукня молодої. Її шили з дорогих мереживних тканин білого кольору. Комплект святкового одягу нареченої доповнювала довна фата та білі туфлі чи черевики на гудзиках.

Як правило, сам процес вінчання відбувався пізно ввечері. Для надання події особливої урочистості, мешканці села і гості супроводжували похід молодих до церкви із запаленими ліхтарями. Після шлюбної церемонії розпочиналася вечеря і танці. Звичайно святкування займало два дні. Першого дня частування тривало до ранку, після чого гості йшли відпочивати. Наступний етап урочистостей розпочинався приблизно о 12 годині другого дня і тривав до вечора. Окремий стіл із стравами накривали для слуг запрошених господарів.

Досить гучно відзначалися й інші родинні події, наприклад, іменини господарів. На урочистий обід приходили родичі, місцеві поміщики чи урядовці. Кількість запрошених могла перевищувати 50 чоловік. У світської інтелігенції родинні свята проходили за схожою схемою у менших масштабах.

Особливо ретельно наслідували народні звичаї представники освіченої верстви на свята різдвяно-новорічного циклу. Неодмінним атрибутом цих днів була ялинка. Письменник Б. Лепкий згадував, що після вечері діти здебільшого заможних сусідів обдаровували його батька о. С. Лепкого горіхами і солодощами. Священик у відповідь запрошував їх родичів на частування. На другий день Різдвяних свят на обід до резиденції пароха приходило понад двадцять господарів. Їх пригощали стравами, які під наглядом дружини душпастиря готували місцеві господині.

Селяни першими вітали інтелігентів колядками та щедрівками. Як правило, вони відвідували насамперед священика, однак за особливі

заслуги таке право здобували і педагоги. Зокрема, у с. Стоки (повіт Бібрка) напередодні Нового року (13 січня) сільські музиканти йшли щедрувати і засівати зерном у першу чергу до учительки Уляни Кравченко.

Завдяки старанням сільської інтелігенції традиційним в 20-х – 30-х роках ХХ ст. стало влаштовування так званого “спільного свяченого” – урочистої гостини для активістів усіх діючих на селі громадських організацій. Із цією метою заздалегідь складались списки запрошених і розроблялася урочиста програма.

Висновки: Сім'я інтелігенції відрізнялася від традиційної селянської сім'ї за кількісними і соціальними показниками. Специфічною залишалася і система взаємин всередині родини, що у значній мірі було пов'язано із рівноправним становищем жінки і чоловіка, особливостями ставлення до дітей. Водночас між сім'ями світської інтелігенції і духовенства зберігалися певні відмінності. Вони насамперед стосувалися висоти коефіцієнта народжуваності, способів пошуку пари, віку одруження, ставлення до шлюбів із представниками іноетнічної спільноти тощо. Однак, практично не існувало різниці між ходом відзначення родинно-побутових і календарних свят у середовищі різних груп освіченої верстви.

Література:

Дрогобицька О. Традиція і модерн: Побут української сільської інтелігенції Галичини (кінець ХІХ – 30-ті рр. ХХ ст.). – Івано-Франківськ: Симфонія форте, 2014. – 540 с.

Тарнавський Ф. Спогади: Родинна хроніка Тарнавських як причинок до історії церковних, священницьких, побутових, економічних і політичних відносин у Галичині в другій половині ХІХ сторіччя і в першій декаді ХХ сторіччя. – Торонто: Добра книжка, 1981. – 267 с.

Заярнюк А. Соціальні аспекти статі в дискурсі греко-католицького духовенства Галичини другої половини ХІХ століття // Україна модерна. – Львів, 2000. – Ч. 4–5. – С. 50–80.

Книш І. Смолоскип у темряві: Наталія Кобринська й український жіночий рух. – Вінніпег, 1957. – 302 с.

Кобринська Н. Руське жіноцтво в Галичині в наших часах // Перший вінок. Жіночий альманах, виданий коштом і заходом Наталії Кобринської і Олени Пілки. – Львів: З друкарні НТШ, 1887. – С. 68–102.

Пономаренко С. Із життя та побуту сільських священників середини ХІХ – початку ХХ століття // Українська родина: Родинний і громадський побут / Упоряд. Л. Орел. – К.: Видавництво імені Олени Теліги, 2000. – С. 246–250.

Савчук Б. Жіноцтво в суспільному житті Західної України (остання третина ХІХ ст. – 1939 р.). – Івано-Франківськ: Лілея-НВ, 1999. – 280 с.

Шлемкевич М. Галичанство. – Львів: За вільну Україну, 1997. – 104 с.

Himka J.-P. Galician Villagers and the Ukrainian National Movement in the Nineteenth Century. – Edmonton: CIUS, 1988. – 343 p.

Питання для самоконтролю:

1. Розкрийте обов'язки жінки у інтелігентній родині?
2. В чому полягали особливості становища дітей у сім'ях інтелігенції?
3. Охарактеризуйте соціальну ендогамію на прикладі родин галицької інтелігенції?

Лекція 8

ГРОМАДСЬКИЙ ПОБУТ ІНТЕЛІГЕНЦІЇ В ГАЛИЧИНІ У ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ ХІХ – 30-Х РР. ХХ СТ.

1. Громадські обов'язки і повноваження представників інтелігенції. Робота у місцевих органах влади.
2. Участь інтелігенції в громадських організаціях краю.
3. Конфлікти з громадою: причини виникнення та шляхи врегулювання.

Мета лекції: розкрити сферу обов'язків, повноважень вчителів і священиків, основні напрямки громадської роботи галицької інтелігенції, а також причини виникнення та шляхи врегулювання конфліктів із громадою.

Вступ: Громадська активність інтелігенції виявлялася через участь в органах місцевого самоврядування, а також створення різноманітних інституцій, покликаних піднести життєвий рівень селян, сприяти зростанню їхньої суспільно-політичної активності і національної свідомості.

Для об'єктивного визначення ролі інтелігенції у житті сільської громади загалом і кожного її члена зокрема, необхідно проаналізувати складові різних напрямків діяльності освіченої верстви (участь у заснуванні читалень, хорів, аматорських театральних труп, кооперативних установ, господарських організацій, юнацьких спортивно-руханкових товариств, в антиалкогольному і жіночому русі, запровадження нових форм святкувань), а також характер внутрішніх і зовнішніх чинників, що їх визначали. Це вимагає встановлення кола обов'язків священиків, вчителів та рівня їхнього авторитету серед мешканців села.

Всебічне висвітлення проблеми передбачає також розкриття специфіки взаємовідносин із громадою, а особливо причин і характеру

конфліктів між духовенством чи вчительством з одного боку і селянами з другого.

1. Громадські обов'язки і повноваження представників інтелігенції.

Робота у місцевих органах влади.

Найбільш шанованою особою у селі був священик. Його будинок часто виконував функції осередку громадського життя і перебував центрі уваги селян.

Тісним контактам сільського душпастиря із громадою до певної міри сприяли і низка обов'язків, покладених на духовенство. Так, священики, крім ведення метричних книг, були змушені подавати щоквартальні статистичні звіти до староства, щомісячні звіти про померлих і нешлюбних дітей до судів, дані про юнаків призовного віку і дітей для щеплення до громадських урядів, списки учнів до школи. Згідно розпорядження митрополичого ординаріату (1930 р.) представники кліру мали створити спеціальні картотеки із зазначенням усіх важливих даних про парафіян. Священики також зобов'язувалися вести парафіяльні літописи чи хроніки.

Парох входив до громадської ради – найвищого органу влади на селі, очолюваного війтом. Інколи душпастир виконував роботу громадського писаря. Він часто очолював місцеву шкільну раду, до компетенції якої, крім питань, пов'язаних із виконанням навчальних програм, дотриманням постанов вищих органів управління освітою, матеріальним забезпеченням, входив нагляд за роботою вчителів.

Священик працював у місцевих комітетах опіки над сиротами, комітетах допомоги убогим і безробітним тощо. До того ж йому часто доводилося відігравати роль судді і полагоджувати суперечки між селянами.

Свої фахові обов'язки педагог нерідко поєднував із посадою громадського писаря, радного чи навіть війта. Одну із провідних ролей у стосунках між педагогом і селянами відігравав релігійний фактор. Тому,

щоб здобути авторитет у громади, освітянам на початкових етапах професійної діяльності рекомендувалося організувати церковний хор і ретельно відвідувати усі недільні богослужіння.

Громадська активність інтелігенції виявлялася через участь в органах місцевого самоврядування, а також створення різноманітних інституцій, покликаних піднести життєвий рівень селян, сприяти зростанню їхньої суспільно-політичної активності і національної свідомості.

2. Участь інтелігенції в громадських організаціях краю.

Активній участі інтелігенції у громадських справах перешкождали як зовнішні фактори, представлені політикою офіційних властей, так і внутрішні чинники, зумовлені неузгодженістю позицій у рядах самої освіченої верстви. Останні найбільш сильно впливали на діяльність греко-католицького духовенства міжвоєнного періоду.

Одним із місць, де інтелектуальна еліта краю могла реалізуватися найбільшою мірою, стала читальня. У читальнях представники освіченої верстви проводили громадську роботу через організацію доповідей, аматорських вистав, хорів, бібліотек і простих розмов із селянами. За підрахунками І.-П. Химки наприкінці ХІХ ст. священики становили 60,5 % серед голів цих установ.

У рамках читалень широко пропагувалася справа *заснування курсів для неписьменних і гуртків самоосвіти*. Подібні заходи мали особливе значення, якщо врахувати той факт, що станом на 1925–1926 рр. у Львівському, Тернопільському і Станіславському воєводствах неписьменними залишалися відповідно – 33,9 %, 42,1 % і 51,7 % селян.

Виголошення рефератів. Випускник Господарської академії у Подебрадах (тогочасна Чехословаччина) М. Дяченко із с. Бондарів Станіславського повіту протягом травня 1923 – листопада 1924 рр. виступав у місцевій “Просвіті” із рефератами: “Боротьба за самостійність українського університету”, “Про алкоголізм”, “Про затемнення сонця і

місяця”, “Про значення “Рідної школи””, “Похід Богдана Хмельницького до Галичини”.

Новинки техніки. Для унаочнення слів лектора запроваджувалися скіоптикони – апарати, за допомогою яких малюнок із скла чи плівки проектувався на стіну, полотно. Сільські педагоги впроваджували і кіноапарати. Прослуховування радіопередач.

Читання літератури вголос (інакше – “пасивне” читання), коли інтелігент зачитував текст вголос, а селяни слухали та аналізували.

Музична культура. Парох с. Денисів на Тернопільщині О.Вітошинський організував перший селянський оркестр і хоровий ансамбль чисельністю у 125 чоловік, а також відкрито школу для диригентів.

Популяризація театрального мистецтва. Показовою є постать о.В.Герасимовича із с. Терпилівка на Тернопільщині. Його драма “Мамона” (1922 р.). Інколи п’єси ставили безпосередньо у приміщенні хати священика. Траплялися душпастирі і серед слухачів режисерських курсів для керівників аматорських гуртків.

Боротьба з пияцтвом. Наприклад, парох с. Угерсько Стрийського повіту Л. Горалевич трактував п’яницю як менш вартісну людину перед Богом і громадою, тому під час похорону дозволяв нести лише хрест, а хоругви наказував залишати у церкві. У багатьох парафіях Львівської архієпархії священики під час першого причастя вимагали від хлопчиків приречення у тому, що вони до 21 року не будуть вживати алкоголь і палити. У низці сіл Галичини наречені складали на Біблії присягу тверезості.

Чайні вечори. Популяризація складових здорового способу життя.

Молодіжні організації. На відміну від “Січей”, священики мали право входити до гуртків спортивно-руханкового товариства “Сокіл”, через що ці організації здобули назву “паламарських”. Окремі гуртки навіть

ухвалювали постанову, згідно з якою кожний член товариства під загрозою виключення мав навчитися читати і писати протягом трьох місяців.

Представники інтелігенції були серед основоположників української *кооперації*. Парох с. Завадів Стрийського повіту О. Нижанківський справу утворення молочарських спілок. Інтелігенти брали участь у діяльності “Сільський господар”. Ідея його створення була висунута братами священиками Томою і Юліаном Дуткевичам у 1898 р. на зборах духовенства у с. Олеську Золочівського повіту.

Крім проведення громадсько-політичних урочистостей, освічена верства, як правило, виступала ініціатором усіх нетрадиційних для провінції форм святкування на зразок конкурсів краси чи костюмованих балів. Один з таких заходів організовано 15 лютого 1930 р. у с. Гущанки Збараського повіту зусиллями місцевого учителя і його родини. Про консерватизм тогочасного селянства свідчить той факт, що із числа близько двох сотень чоловік, присутніх на святі, маски одягнули тільки 24 учасники. Також за західними зразками обрано королеву балу і королеву краси.

Громадська діяльність інтелігенції проводилася у різних формах. Досить ефективними, особливо для зростання рівня освіченості населення, були курси для неписьменних, лекційні виступи, бесіди, читання вголос тощо. Крім вирішення культурно-просвітніх завдань, вони дозволяли інтелігенції встановити тісніші контакти з селянином, впливати на формування його життєвих позицій і патріотичних переконань.

3. Конфлікти з громадою: причини виникнення та шляхи врегулювання.

Не варто ідеалізувати відносини інтелігенції і громади. Особливою складними були стосунки священика і селянина.

Виділяємо три типи конфліктів між священиком і громадою:

- конфлікти, спровоковані матеріальними питаннями,

- спробами змінити місцеві традиції
- суспільно-політичними розходженнями між парохом і селянами.

Часто відбувалися конфлікти з приводу плати за треби. Вони загострилися із поширенням серед селянства радикалізму, який у свою чергу часто був наслідком цих суперечностей. Деякі опозиційно налаштовані члени читалень агітували за зниження оплати за ритуальні послуги чи навіть вимагали, щоб парох ділився своїми прибутками.

Причиною конфліктів нерідко були спроби духовенства викорінити старі звичаї і громадські порядки, прийняті у тому чи іншому селі. Видатний етнограф З. Кузеля писав, що священники виступали проти них, “уживаючи до того не лише порад і просьб, але декуди навіть грозьб і церковних кар”. Інколи душпастирі не хотіли відправляти похорон, коли дізнавалися, що напередодні біля померлого здійснювались ігри і забави. Забороняли вони і похоронні голосіння, вбачаючи у цьому пережитки дохристиянських часів.

Конфлікти вчителів і селян відобразились у творчості сучасників: П.Кирчіва, К. Малицької, Марійки Підгірянки, Д. Макогона, Івана Садового, І. Филипчака, І. Франка. Для багатьох селян школа асоціювалася із зайвими грошовими витратами, адже громада відала питаннями будівництва чи винайму шкільного будинку, внутрішнього обладнання класів, закупівлі землі під сад і город, утримання сторожа тощо.

Налагодженню тісних стосунків із селянами перешкоджала і влада, що всіма доступними способами унеможлиблювала тривале перебування учителів на одному і тому ж місці роботи. Внаслідок такої політики, письменник і педагог М. Ломацький, протягом тридцяти років працював у 17-ти різних населених пунктах.

Висновки: Таким чином, представники освіченої верстви належали до найбільш авторитетних осіб. Завдяки повазі і шані з боку місцевого населення, вони могли вирішувати особисті проблеми селян, впливати на рішення громади стосовно важливих питань, а відтак і скеровувати

національний рух. Однак рівень авторитету визначався не стільки соціальним статусом, скільки особистими якостями і ступенем суспільної активності інтелігента.

Література:

Дрогобицька О. Традиція і модерн: Побут української сільської інтелігенції Галичини (кінець XIX – 30-ті рр. XX ст.). – Івано-Франківськ: Симфонія форте, 2014. – 540 с.

Вітвіцький О. Участь греко-католицького духовенства в роботі українських громадських організацій Східної Галичини на поч. XX ст. // Визвольний шлях. – 2002. – Кн. 12 (657). – С. 55–62.

Гарат Р., Коцур А., Коцур В. Діяльність товариства “Просвіта” в Галичині (1868–1921 рр.). – Переяслав-Хмельницький: Книги–XXI, 2005. – 168 с.

Гелей С. Для загального добра: Вплив Української Греко-католицької Церкви на становлення та розвиток кооперативного руху в Галичині // Дзвін. – 2003. – № 4. – С. 117–125.

Горинь Г. Громадський побут сільського населення Українських Карпат (XIX – 30-ті роки XX ст.). – К.: Наукова думка, 1993. – 199 с.

Дрогомирецька Л. Греко-католицьке духовенство Галичини в українському кооперативному русі (1920–1939 рр.) // Вісник Прикарпатського університету: Історія. – Івано-Франківськ: Плай, 2003. – Вип. VII. – С. 77–89.

Качор А. Роля духовенства і церкви в економічному відродженні Західної України. – Вінніпег: Накладом Української Вільної академії Наук, 1992. – 40с.

Нагачевська З. Учителі – організатори і репрезентанти українського жіночого руху в Галичині (кінець XIX – перша третина XX ст.) // Етнос і культура. – 2003. – № 1. – С. 136–141.

Питання для самоконтролю:

1. Хто із представників галицької інтелігенції користувався найбільшим авторитетом у селян?
2. Якими були причини виникнення конфліктів між священиками і представниками громади?
3. Назвіть основні форми громадської активності інтелігенції у Галичині?

Лекція 9

ОСОБЛИВОСТІ МАТЕРІАЛЬНОЇ КУЛЬТУРИ

1. Елементи сільської і міської культури в одязі інтелігенції.
2. Особливості харчування.
3. Житло і комплекс господарських забудов.
4. Господарські заняття.

Мета лекції: ознайомити студентів із особливостями матеріального побуту інтелігенції, а також підкреслити роль представників цієї верстви у засвоєнні селянством модерних елементів міської культури.

Вступ: Урбанізаційні процеси сучасності актуалізують проблему взаємовпливу культури міста і села. Цим зумовлюється потреба вивчення еволюції даного явища та виокремлення його характерних складових. До останніх відноситься визначення ролі української інтелігенції Галичини в адаптації елементів урбаністичної культури у побуті селянства.

1. Елементи сільської і міської культури в одязі інтелігенції.

Наприкінці XIX – 30-х років XX ст. образ інтелігента асоціювався із певним набором не тільки духовних якостей, але і суто зовнішніх прикмет. Як неодмінні атрибути приналежності до освіченої верстви сприймалися тогочасним суспільством краватка, капелюх і палиця.

Соціальна функція одягу відобразилася і в народній назві інтелігенції. Представників цього прошарку разом із чиновниками кликали у Галичині “сурдутовцями”(різновид верхнього чоловічого одягу).

Одяг української сільської інтелігенції виділявся специфічно становими характеристиками. На ньому найбільш сильно позначився вплив європейського міського костюму, який не мав чітко виражених етнічних особливостей.

Від селянського стрій більш заможних представників вирізнявся:

- 1) частотою переміни вбрання;
- 2) кількістю комплектів одягу, яка припадала на кожного члена сім'ї;

3) наявністю різних за призначенням костюмів.

Останнє виявлялося у чіткій диференціації одягу: гардероб інтелігенції включав *робочий, вечірній і візитовий (призначений для урочистих відвідин) костюм, одяг для відпочинку, купання, занять спортом*. Святковий костюм відрізнявся від повсякденного не тільки наявністю додаткових декоративно-художніх засобів, але і досконалішим кроєм. Частина демократично налаштованої інтелігенції наближала свій одяг до народного: чоловіки, зокрема, носили вишивані сорочки і широкі штани. Не залишалось осторонь цього процесу і духовенство. Часто деталі священничого вбрання прикрашалися вишивкою із народними мотивами.

Вбрання священнослужителів поділялось на ритуальне і повсякденне. До ритуального (літургійного), тобто призначеного для відправлення богослужінь, належали: фелон, епітрахиль, стихар, нарукавники і пояс.

Повсякденне вбрання священнослужителів, на відміну від ритуального, зазнавало більш динамічних змін і піддавалося впливу моди.

Одяг світської інтелігенції також розвивався у руслі європейських тенденцій моди. Починаючи з 90-х років XIX ст. до Першої світової війни у моді і мистецтві панував стиль “модерн”. Жіночий костюм цього періоду характеризувався постановкою фігури, яка дещо нагадувала вигнуту латинську літеру S. Побутували сукні розширені до низу, з пишними зверху і вузькими знизу рукавами, високим комірцем, а також трикутною передньою вставкою, яка сягала до лінії талії. У комплекті із спідницями носили блузи, оздоблені вузьким рюшем на комірі і манжетах. Неодмінними аксесуарами святкового одягу інтелігентного жіноцтва були віяла і ажурні рукавички.

Події Першої світової війни і зростання на їх фоні суспільної ролі жінки внесли нові тенденції у світі моди: зникли корсети, значно вкоротилась довжина спідниць, жіночий костюм став простішим, практичнішим. З 20-х років у виробництві одягу почали широко використовувати трикотажні матеріали, а з 30-х – тканини з синтетичних

волокон. Більш прогресивні представниці освіченої верстви урізноманітнили свій гардероб за рахунок штанів.

Менш кардинальних змін зазнав чоловічий костюм. Починаючи від 60-х років XIX ст. він поступово спрощувався і стабілізувався. Зазвичай вбрання інтелігенції було представлено костюмом-“трійкою”, який складався із піджака, штанів і жилету. З’явилися прищепні форми – високий накрохмалений комір і манжети, які створювали враження дорогої білизни. Обов’язковими були біла маніжка і краватка.

Процес проникнення елементів міської культури розпочався ще у першій половині XIX ст. і значно посилювався з початком XX ст., а особливо після Першої світової війни.

2. Особливості харчування

Меню інтелігенції було різноманітнішим і калорійнішим, аніж загальної маси селянства. Воно включало більше м’ясних страв, що завжди вважалося ознакою достатку. Натомість харчування українського селянина носило рослинний характер (переважали мучні, овочеві та круп’яні страви) і тільки заможна частина населення з нагоди великих свят могла споживати вдосталь м’яса.

По-друге, їжа інтелігенції менше залежала від сезонних змін пір року. У селян же, навпаки, – у залежності від пори року перебував не тільки режим харчування (взимку тричі, влітку – чотири рази на день), але і якісний склад їжі (влітку і восени готували більше страв з овочів, зелені, фруктів, взимку – з круп, картоплі і борошна).

По-третє, на меню освіченої верстви сильніше позначався вплив міської культури, тому їжа інтелігенції постійно поповнювалась стравами, характерними для раціону міщан.

Особливий наголос робила інтелігенція на урізноманітненні власної кухні за рахунок городовини. Це насамперед стосувалося таких продуктів як цвітна капуста, помідори, солодкий перець, а також зелені петрушки,

селери. Використання у побуті плити дало можливість збагатити меню за рахунок смажених страв.

Певних змін зазнавали і напої. Раніше великою популярністю у священничих колах користувалися мед і горілка з медом. Однак з кінця XIX – початку XX ст. вони поступаються винам, наливкам і настоянкам. З часом незамінними складовими як святкової, так і повсякденної їжі вчителя чи священника, стали кава і чай.

Разом із харчуванням швидше зазнавав змін ужитковий посуд. У заможних сім'ях для приготування їжі застосовувалися металеві та емальовані (“поливані”) каструлі, ринки. Натомість у побуті бідного і середнього достатку селянства металевий посуд не набув широкого розповсюдження навіть у 40-х роках XX ст.

При вживанні других страв брали виделки. Характерно, що залізні виделки використовували у священничих родинах ще у першій половині XIX ст., тоді як у побуті селянства вони закріпилися тільки в середині XX ст. Крім цього, інтелігенція відстоювала необхідність запровадження у повсякденний вжиток індивідуальних ножів.

Сільська інтелігенція була прикладом для селян у справі етикету.

3. Житло й комплекс господарських забудов.

Будинок, у якому жив слугитель культу, називався плебанією, резиденцією, приходством чи попівством. Він, як правило, розташовувався у центрі села поблизу церкви. Від звичайних селянських хат плебанії відрізнялися більшими розмірами, висотою стін, величиною вікон, ускладненим плануванням, часто наявністю підшивної стелі і підсуфітків (дощок із внутрішнього боку стелі). Однак, за архітектурним стилем домівка священника, як і заможного селянина, здебільшого зберігала основні риси, притаманні пересічній хаті тієї чи іншої місцевості.

Типове парафіяльне житло кінця XIX – 30-х рр. XX ст. мало чотири-п'ять кімнат (дві-три спальні, бібліотека, кухня). Будинок найчастіше

поділявся сіньми на дві частини: в одній знаходилися “салон” (вітальня), канцелярія з бібліотекою і приймальною для відвідувачів, а в іншій – кухня, спальня, комора. У середній частині сіней розміщувалася “вуджарня”. Під самою хатою розташовувалися винні погреби чи пивниці.

Просторішими кімнатами, великими вікнами, високими стінами та іншими перевагами відзначалися порівняно з селянськими й будинки багатьох представників світської інтелігенції. Однак тут не можна робити однозначних висновків, особливо щодо умов проживання вчителів. Адже одна частина освітян мешкали при школах чи в селянських домівках, інша – мали власні оселі. У залежності від цих обставин перебували і їхні житлові умови.

У другій половині ХІХ ст. школи зводили за стандартними планами: довгий коридор шириною на всю будівлю; з одного боку розташовувався один, а в більших спорудах – два класи, з іншого – житло вчителя. Наприкінці ХІХ ст. планування шкіл ускладнилося: з обидвох боків коридора розміщувалися класи, у кінці коридору – вхід до кухні вчителя, по боках кухні – дві кімнати. У інтер'єрі помешкання вчителя поєднувалися вироби народних майстрів і фабричні матеріали. На початок ХХ ст. невід'ємним елементом інтер'єру світлиці кожного більш-менш заможного інтелігента, а подекуди і багатого селянина стало фортепіано.

Загалом, кожна з кімнат у домівці представника інтелігенції мала конкретне призначення, що закономірно впливало на елементи внутрішнього облаштування. Останні поєднували як основні риси селянського побуту, так і новітні тенденції європейської культури.

Крім хати, на території садиби знаходилися різні господарські забудови. Їх традиційно поділяють на декілька груп: для утримання свійських тварин і птиці; зберігання продуктів сільського господарства; розміщення реманенту й транспортних засобів. Кількість і величина цих будівель залежали від рівня заможності власника, типу господарських занять, яким він надавав перевагу.

Таким чином, житло інтелігенції, як правило, характеризувалося ускладненим плануванням, великими розмірами й чисельністю різних приміщень, кожне з яких мало чітко диференційоване призначення.

4. Господарські заняття.

На відміну від селянства, господарство не відігравало провідної ролі у житті української інтелігенції Галичини, для якої головною завжди залишалася професійна діяльність. Так, якщо для духовенства пріоритетними були галузі, пов'язані із обробітком значних земельних площ і використанням найманої робочої сили, то вчительство здебільшого опиралося на садівництво, пасічництво чи городництво.

Особливе місце у господарстві сільського священика займало рільництво. Не менш важливу роль відводилось тваринництву. Особливо ретельно дбало сільське духовенство про виведення племінних порід великої рогатої худоби.

У 20-х – 30-х рр. ХХ ст. падіння доходів із треб, загальне зубожіння парохій, зумовлене не тільки наслідками Першої світової війни, а й подальшою світовою економічною кризою, змусило клір шукати додаткові джерела доходів. Одним із таких джерел, безперечно, стало садівництво. У рядах духовенства висувались пропозиції стосовно створення на церковні кошти шкілки фруктових дерев для наділення ними вбогих парафій, а також заснування кооперативних садів. Вважалося, що в такий спосіб вдасться розв'язати питання матеріального забезпечення кліру.

Пропаганду садівництва у Галичині здійснювали і вчителі. Поряд із садівництвом сфера господарських зацікавлень освітян включала городництво та пасічництво.

Варто наголосити, що господарська активність інтелігенції реалізовувалася не тільки в рамках власного господарства, але й у чітко виражених організаційних формах. Останні були представлені у Галичині мережею філій товариства “Сільський господар”, різноманітних кооперативів, спілок, молочарень тощо.

Отже, чимало представників галицької інтелігенції кінця XIX – 30-х років XX ст. поєднували інтелектуальну і фізичну працю. Духовенство, на відміну від вчителства, проводило господарську діяльність у значно більших обсягах і розглядало її як одне із основних джерел прибутків. Натомість педагоги надавали перевагу галузям, що не потребували використання найманої робочої сили і порівняно великих земельних наділів. Особливу увагу освітяни звертали на садівництво, пасічництво і городництво, навички ведення яких вони здобували під час навчання в учительських семінаріях і на курсах, організованих шкільною владою.

Загалом піднесення окремих галузей господарства у ряді сіл і навіть околиць Галичини відбулося саме завдяки активній участі місцевих інтелігентів.

Висновки: Сильного впливу міської культури зазнав одяг сільської інтелігенції, що виявлялося у засвоєнні чоловіками класичного костюму – “трійки”, а жінками – широкого асортименту суконь, блузок, трикотажних виробів і навіть штанів. Складові національного строю використовувалися ними здебільшого під час відзначення громадсько-політичних свят чи як доповнення до міського костюму. Елементами народної вишивки також прикрашали фабричні вироби.

Модернізаційні процеси визначили швидші, порівняно з селянством, перетворення помешкань інтелігенції. Житло більш-менш заможного представника цього прошарку вирізнялося ускладненим плануванням, наявністю підвальних приміщень, великою кількістю кімнат. У домівках духовенства і світської інтелігенції активніше впроваджувалися предмети інтер'єру оселі: нові меблі, гардини, настінні годинники, картини.

Інтелігенція споживала більш різноманітну та калорійну їжу. Дотримуючись кращих надбань традиційної української кухні, вона збагачувала власне меню за рахунок нових м'ясних страв, десертів, солодкої випічки.

Частина інтелігентної верстви поєднувала свої професійні обов'язки із сільськогосподарською працею, що давало можливість на основі практичних заходів ознайомлювати місцеве населення із новітніми методами раціонального ведення господарства, сучасною технікою, новими сортами рослин і породами тварин.

Література:

Дрогобицька О. Традиція і модерн: Побут української сільської інтелігенції Галичини (кінець ХІХ – 30-ті рр. ХХ ст.). – Івано-Франківськ: Симфонія форте, 2014. – 540 с.

Кравченко У. Спогади учительки. – Коломия: Накладом “Загальної книгозбірні”, 1936. – 316 с.

Пристай О. З Трускавця у світ хмародерів. Спомини з минулого і сучасного: У 4 т. – Львів – Нью-Йорк, 1935. – Т. II. – 366 с.

Завгородня Т. Підготовка вчителів для української народної школи Галичини (1919–1939 роки). – Івано-Франківськ: Плай, 1999. – 136 с.

История костюма / Изд. 2-е, доп. и перероб. – Ростов н/Д: Феникс, 2003. – 448с.

Колб Н. Матеріальне становище греко-католицьких парохів у Галичині на початку ХХ століття (на прикладі Львівської архієпархії) // Україна: культурна спадщина, національна свідомість, державність. – Вип. 9: Ювілейний збірник на пошану Феодосія Стебля / НАН України, Інститут українознавства ім. І. Крип'якевича. – Львів, 2001. – С. 465–479.

Плаксина Э. История костюма. Стили и направления: Учеб. пособие для студ. учрежд. сред. проф. образования. – 2-е изд., стер. – М.: Издательский центр “Академия”, 2004. – 224 с.

Сидоренко В. И. История стилей в искусстве и costume. – Ростов н/Д: Феникс, 2004. – 480 с.

Балдано И. Мода ХХ века: Энциклопедия. – М., 2002. – 400 с.

Иллюстрированная энциклопедия моды / Пер. на рус. язык И. Ильинской, А.Лосевой. – Прага: Артия, 1966. – 608 с.

Питання для самоконтролю:

1. Охарактеризуйте жіночий одяг стилю «модерн».
2. В чому полягали особливості внутрішнього облаштування помешкань інтелігенції?
3. Чи відрізнялося харчування інтелігенції і селян?